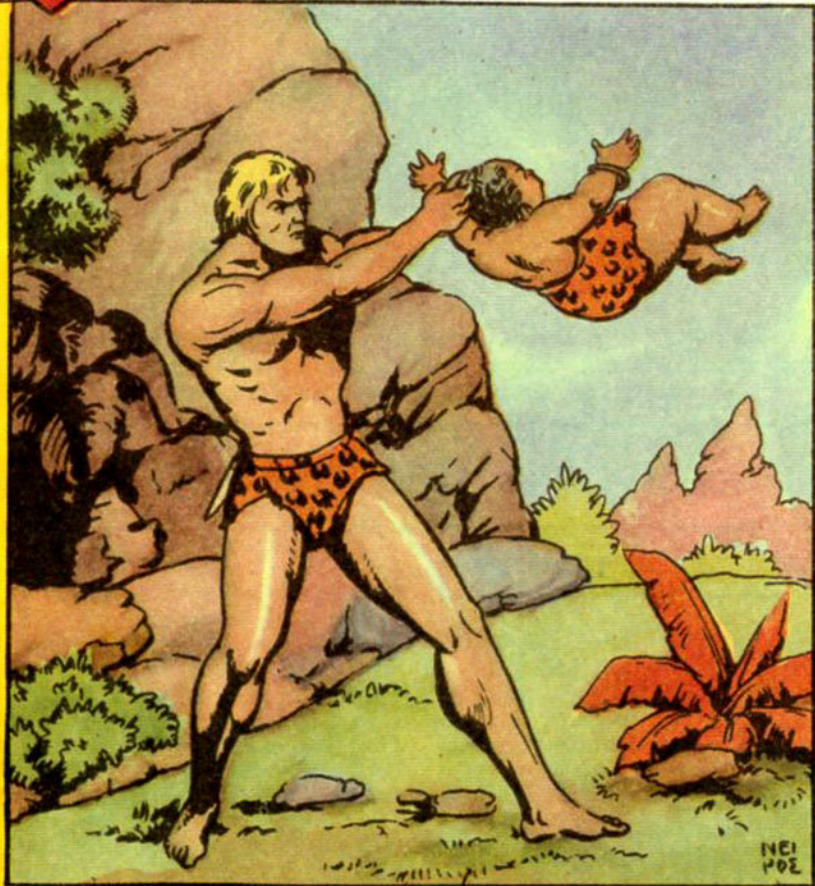

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
19

ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

‘Η Γαταμπού σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Γκαούρ :
— Σ’ εὐχαριστῶ, τοῦ λέει. Χίλιες φορές μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ
γιὰ νὰ μὲ σκοτώσης τώρα μ’ αὐτὰ τα λόγια σου.

ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ

ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ

Βρισκόμαστε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιᾶς πάνω στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ.

Εἶναι πολὺ πρωὶ ἀκόμα. Μόλις ἔχει ἀρχίσει νὰ ξεθοριάζει τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας!

Μπροστὰ στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς κοιμᾶται ἀνάσκελα καὶ ροχαλίζει φάλτσα ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπίκο!

Στὸ βάθος, ξαπλωμένη στὰ μαλακὰ χορταρένια στρωσίδια τῆς, ἡ πανώρια μελαψὴ «κόρη τῆς Ζούγκλας». ‘Η ὑπέροχη

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΙΟΥ

‘Ελληνίδα Ταταμπού!

Μάτι δὲν ἔκλεισε ὁλόκληρη αὐτὴ τὴ νύχτα! “Ετσι ξημερώθηκε ἡ ἀμοιρη, στριφογυρίζοντας, φουσώντας — ξεφυσώντας κι’ ἀναστενάζοντας πονεμένα! ‘Ενῶ κάθε τόσο ξεσπούσε σὲ ἀκράτητους λυγμούς, ψιθυρίζοντας μὲ ἀπόγνωσι :

— Γιατί; Γιατί νὰ μοῦ φερθῇ

έτσι! (*).

Τὰ μάτια της είναι κόκκινα σὰν θαοίλεμμα φθινοποριάτικου ἡλίου! Τὸ πρόσωπό της χλωμό σὰν ἀνοιξιὰτικὴ αὐγὴ. Καὶ τὰ χεῖλια της στεγνά καὶ ξεραμένα ἀπ' τὴν ἀσθεσθὴ φλόγα ποῦχει φουντώσει καὶ καίει τὴν καρδιά της!

Καὶ νά: Σηκώνεται τώρα ἀργά, δρασκελίζει τὸν κοιμισμένο νᾶνο καὶ θγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά πού πέρασε ὁλόκληρη αὐτὴ τὴ μαρτυρικὴ νύχτα!...

Τέλος, προχωρεῖ θλιμμένη καὶ φθάνει σ' ἓναν μεγάλο ἐπίπεδο θράχο πού κοιμάται πάντα ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ.

Κι' αὐτὸς εἶναι ξύπνιος!... Κι' αὐτὸς πέρασε τὴ νύχτα ξάγρυπνος, δακρῦζοντας καὶ στενάζοντας!....

Μόλις βλέπει νὰ πλησιάσῃ ἢ πανώρια ἀγνὴ συντροφισσά του, πετιέται ὀρθὸς καὶ στέκει μὲ κατεθασμένο κεφάλι κοὶ μάτια κορφωμένα στὰ δάχτυλα τῶν ποδαριῶν του! Δὲν νοιώθει τὸ κουράγιο νὰ τὴν κυττάξῃ στὰ μαυροπράσινα μεγάλα μάτια της.

Ἀκούει μονάχα τὴ βαρειά καὶ σοβαρὴ φωνὴ τῆς πανώριας κόρης πού τοῦ λέει:

— Θέλω νὰ μιλήσουμε γιὰ τελευταία φορὰ Γκαούρ. Σὲ λίγο χωρίζουμε γιὰ πάντα!

Χωρὶς νὰ τὴν κυττάξῃ ἐκεῖνος, μὲ χαμηλωμένα πάντα τὰ

μάτια του, ρωτᾷ. Ἡ φωνὴ του τρέμει:

— Θὰ φύγῃς, Ταταμπού;

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα σune-χίζει σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκουσε:

— Χθές, Γκαούρ, ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη κι' εὐτυχισμένη μέρα τῆς ζωῆς μου!... Γιατὶ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νεκρὸ τὸν ἄνθρωπο πού μισοῦσα περισσότερο ἀπὸ κάθε τι στὸν κόσμον: Τὸν κακοῦργο Ναζράτ! Τὸν δίδυμο ἀδελφὸ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας! Τὸν ἄνθρωπο πού εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μου!

»Ὁ μεγάλος καὶ θαρὺς ὄρκος, πού εἶχα κάνει στὸν Κράουμπ, τὸν παντοδύναμο Θεὸ τῆς Ζούγκλας, δὲν μὲ δένει πιά! Εἶμαι λεύθερη τώρα καὶ μπορῶ νὰ σμίξω πιά μὲ τὸν Ἀντρα πού ἀγαπῶ!... Μπορῶ νὰ νοιώσω τώρα κι' ἐγὼ τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία τῆς ἀθάνατης Ἀγάπης! Τῆς Ἀγάπης πού κάνει ὁμορφὴ τὴ στήν γλα Ζωὴ καὶ γλυκὰ σὰν τὸ μέλι τὰ φαρμάκια της!...

»Ὅμως ἐσύ, τὸ πανώριο κι' ἀρόμοτο παλικάρι ποῦχω χάρισε γιὰ πάντα τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά μου, φαίνεται πὼς ἀλλάξες γνώμη! Μπορεῖ καὶ νᾶχα κάνῃ λάθος: Νὰ μὴ μ' ἀγάπησες ποτέ σου!...

»Μὲ τὰ ἴδια μου τ' αὐτιά σ' ἄκουσα χθές τὴ νύχτα—σὰν κίνησες νὰ φύγῃς ἀπ' τὴ σπηλιά— νὰ μοῦ λές:

— Ποτέ, Ταταμπού, δὲν θὰ γίνουμε πραγματικοὶ σύντροφοι!...

»Γιατὶ ὅμως; Γιατὶ δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε τώρα σύν-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 18 μὲ τὸν τίτλο: «Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ».

τροφοι; Τώρα που ό κακοϋργος Ναζράτ έπαψε νά ύπάρχει στή ζωή. Άφουγγράστηκα τά στήθια του. Ή καρδιά του είχε πάψει πιά νά χτυπάη!

»Τι λοιπόν νά φανταστῶ γιά σένα; Τι άλλο από τ' ό,τι έπαψες πιά νά με αγαπάς και νά θέλεις νά ζῶ κοντά σου!

ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΜΕ

»Ο Γκαούρ σηκώνει τώρα τά μάτια του. Κυττάζει τήν πανώρια κοπέλλα με άφάνταστη αγάπη και λατρεία. Και τά χείλια του κινούνται σά νά θέλουν νά τής πουν :

»-- Άγαπημένη μου! "Ονει-

ρο τής καρδιάς μου! Και τή ζωή μου ακόμα θάδινω γιά νά γίνης δική μου!... Γιά νά γίνης πραγματική κι' άχώριστη συντροφίσα τής πολυθασανισμένης μου ζωής!...

»Ναί, Ταταμπού!... Τά μύτις σου με καίνε πιό πολύ κι' άπ' τόν φλογερό ήλιο τής Ζούγκλας! Ή ψυχή μου μεθάει στή συντροφιά σου! Ό πόνο κι' ό σπαραγμός θά με συντροφέψουν σάν φύγης άπ' έδῶ! "Όμως, άλλοίμονο! Αυτό που κι' οί δυό μας λαχταράμε, δέν μπορεί νά γίνη!...

»Θά έπρεπε νά σου πῶ πῶς ό Ναζράτ ζή. Πῶς είναι ό ίδιος ό Ταρζάν! Τότε θά καταλάβαι

»Η άτρέμητη Έλληνίδα άκουπάει τά χέρια κάτω και σηκώνει τό κερμι και τά πόδια της ψηλά. Και στή στάσι αυτή άρχίζει νά περπατάη. Ή Τίγρι τήν παροχελευεί παραξενεμένη...

νες πώς ο θάρυς όρκος που έκανες στο Θεό Κράουμπα σε δένει ακόμα! Και δεν θα ζητούσες να μου χαρίσης την άπεραντη εύτυχία της Αγάπης σου!....

»Μά αν στο πω θα γίνη και κάτι άλλο: Θα θελήσης να έκδικηθής τον φονιά των γονιών σου. Θα ζητούσες να σπαράξεις με τα νύχια και τα δόντια σου τον Ταρζάν. Και τί θα γινόταν τότε; 'Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας" σαν άντρας και σαν πιό δυνατός, θα σε σκοτώση!... "Η γιά να σε σώσω απ' τα χέρια του θα τον σκοτώσω εγώ!...

»Δεν θέλω όμως ούτε 'σύ να πεθάνης, ούτε τον Ταρζάν να σκοτώσω!... Γιατί έσένα σε αγαπώ, και με αυτόν είμαστε «άδελφια»! 'Η μάγισσα Χούλχα κάποτε ανάκατωσε τα αίματά μας!...

»Τί να κάνω λοιπόν, αγαπημένη μου; Να μη σου πω τίποτα και να σε αφήσω να πιστεύης πώς ο κακοϋργος Ναζράτ είναι νεκρός; Τότε άλλο χειρότερο γίνεται: Νομίζεις πώς είσαι λεύθερη απ' τον όρκο που έκανες και ζητάς — όπως τώρα — να γίνης πραγματική συντρόφισσά μου!... Κι' αυτό χωρίς να ξέρης πώς ο παντοδύναμος Θεός Κράουμπα θα ρίξη τη φωτιά του ούρανού να σε κάψει...

»Τό καλύτερο είναι, λοιπόν, να πνίξω την τρελλή καρδιά μου! Θα σου πω ψέμματα! Θα σε κάνω να μιήσεις έμένα... 'Εμένα που πεθαίνω γιά την αγάπη σου!... Μόνο έτσι θα χωρίσουμε! Μόνο έτσι θα μπορέσω να σε σώσω!...

Αυτά θαθελαν να πουν τα ξεραμένα χείλια του μελαψού Έλληνα γίγαντα στην πανώρια αγαπημένη του Ταταμπού! Όμως δεν της τά λέει. Μόνο σφίγγει την καρδιά του και μουρμουρίζει άνόρεχτος τάχα κ' ένοχλημένος:

— Ναί, Ταταμπού! Δίκηο έχεις... "Ας χωρίσουμε!... Καλύτερα μόνος μου έδω στην κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού. Νιώθω τη σπηλιά πιδ δική μου!...

Ο ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Με θουρκωμένα μάτια ή ύπεροχη Έλληνίδα σφίγγει τό χέρι του μελαψού γίγαντα:

— Σ' εύχαριστώ Γκαούρ, ψιθυρίζει παραπονεμένα. Χίλιες φορές μούσωσες τη ζωή γιά να με σκοτώσης, μία και καλή τώρα, με τά λόγια σου!... Γειά σου, γιά πάντα! Καλή τύχη, ά... άγα... η... μένε μου!...

Και ή περήφανη «Κόρη της Ζούγκλας» ξεσπάει σε άκράτη τους λυγμούς... Κι απ' τό όμορφα μαυροπράσινα μάτια της, κατακυλάνε θαμπά, μαργαριταρένια δάκρυα!...

— Μείνε έσύ έδω, της λέει με πνιγμένη θραχνή φωνή ο Γκαούρ... Θα φύγω εγώ γι' άλλου...

'Η Ταταμπού δεν του άποκρίνεται... Προχωρεί άργά και φθάνει στο άνοιγμα της σπηλιάς... Γονατίζει μπροστά στον κοιμισμένο Ποκοπίκο... Και καθώς τά θουρκωμένα μάτια της τον κυτάζουν με άνεπιπωτη αγάπη, ψιθυρίζει:

— Κ' ἔνι ἐνὸ πόντῳ... Μιὰ πολὺ μεγάλη καρδιά κρύβεται μέσα στὸ μετριοκρατικό σου κορμάκι!... Μιὰ ὑπέροχη ψυχικὴ ὁμορφιά πίσω ἀπ' τὴν κομικὴ ἀσχήμια σου!... Ἐναι ἔφ' ἂν τὰς τραγικὸς πόθος πίσω ἀπ' τὸ ψεύτικο κεφάλι σου!... Γελάς γιὰ τὴν μὴν ἰστορίαν!... Κοροϊδεύεις τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ κοροϊδέψῃς τὸν ἑαυτό σου. Γιὰ νὰ ξεχνᾷς πόσο φορικτὰ σὲ ἀδίκησε ἡ φύσις!

»Ποτὲ πιά δὲν θὰ σὲ ξαναντικρύσουν τὰ μάτια μου, φτωχέ μου Ποκοπικό!... Ποτὲ δὲν θὰ ξαναγελάσω μὲ τὰ χορὰτά σου!... Ὁ Γκαοὺρ μοὺ σκότωσε τὴν εὐτυχία!... Ἐσὺ θὰ μοὺ σῇσῃς τὴ χαρά!... Καμμιά πεθαμένη γυναίκα δὲν θὰ εἶναι τόσο νεκρή, ὅσο ἐγὼ ποὺ θὰ ζῶ μακριὰ σας!...

»Γεῖά σου καλὲ μου φίλε!.. Πάω κ' ἐγὼ νὰ κυνηγήσω τ' ἄπιαστα ὄνειρά μου! Τὰ φανταστικά «ἄγρια κουνέλια» ποὺ λές κ' ἐσὺ... Αὐτὰ ποὺ μάταια κυνηγᾷς τόσα χρόνια στὴ «ζούγκλα» τῆς δυστυχισμένης σου ζωῆς!

Ἔτσι ψιθυρίζει γονατισμένη ἡ πανώρια μελαψὴ Ταταμπού μπροστά στὸν ξαπλωμένον ἀνάσκελα Ποκοπικό ποὺ ροχαλίζει σὰν ἀλάδωτος νερόμυλος.

Τέλος, σηκώνεται, προχωρεῖ ἀργὰ κι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τ' ἀπόκρυμνα βράχια τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ... Ὡστόσο σὲ λίγο χάνεται στὸ θαμνὸν θάθος τοῦ ἀτέλειωτου θάραθρου!..

Ὁ Γκαοὺρ ταλαντεύεται γιὰ

λίγες στιγμὲς ἀναποφάσιτος. Ὑστερὰ κάνει μερικά βήματα σὰν ὑπνωτισμένος. Φθάνει στὴν ἄκρη τοῦ τρομακτικοῦ γκρεμοῦ καὶ ψιθυρίζει χαμένα:

— Δὲν βαρεῖσαι... τί τὴ θέλω πιά τὴ ζωὴ μου!

Καὶ κάνει νὰ γείρῃ γιὰ νὰ γκρεμιστῇ στὸ βάραθρο!

Μιὰ γνώριμη ὅμως φωνὴ φθάνει ξαφνικά στ' αὐτιά του. Τὸν σταματᾷ :

— Οὐ, νὰ μοὺ χαθῇς, μαγκλαρομαντράχαλε!.. Δὲν ντρέπεσαι βρὲ τὸ μπόι σου; Τόσο «κόνικλος» εἶσαι, τὸ λοιπόν;! Μὲ τὴν πρώτη ἀνηφορίαν πατᾷς τὴν ὄπισθεν; Ἔτσι θὰ πάρομε τὴν Πόλι, βρὲ Γκαουράκο;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξενεύεται:

— Ἐύπιος ἦσουν, Ποκοπικό; τὸν ρωτᾷ.

— Ἀμ' τί, κοιμισμένος;

— Ἀκούσες ὅσα σοὺ εἶπε ἡ Ταταμπού;

— Κουφὸς ἦμουνα;

— Καὶ γιατί ἔκανες τὸν κοιμισμένο;

Κι ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ νάνου ξεφεύγει ἄθελαν ἡ ἀλήθεια:

— Ἀμ' τί; Νὰ κάνω τὸν ξύπνιο καὶ νὰ μὲ πάρουνε τὰ κλάματα;

Ὅμως ἀμέσως διορθώνει:

— Ἐγὼ νὰ κλάψω; Χά, χά, χά!... Βρὲ τοῦ λόγου μου εἶμαι σκληρὸς Ἄντρας!... Ξέρεις τὸ λοιπόν γιατί παράσταινα τὸ πόφιο χταπόδι;

— Γιατί;

— Καθότι ἂν ἔκανα πὼς ξυπνοῦσα, θὰ μ' ἐπαιρνε νὰ φύγομε μακριὰ σ' ἄλλα μέρη,

πού λέει και τὸ τραγούδι!
Δὲν εἶδες τί ἀγάπη μούχει;
Τρελλαίνεται κι αὐτὴ γιὰ τοὺς
ἀγριους κόνικλους!... Χά, χά,
χά!...

Κι ἀλλάζοντας ἀμέσως κου
βέντα, τὸν ρωτᾷ:

— Τοῦ λόγου σου, Γκαουρά
κο μου, τί πηγαίνεις νὰ κάνης
τώρα; Νὰ πεθάνης; Καὶ δὲν αὐ
τοκτονᾷς καλύτερα μ' ἓνα μά
τσο ραπανάκια, νὰ εὐχαριστη-
θῇς καὶ τὴν... καοῦρά τους;!
Σκέφτηκες ὅμως, θρὲ μπουν-
ταλά, τί θὰ γίνῃ μόλις τινά-
ξης ἐσὺ τὰ πέταλά σου; Ἡ κυ
ρά Λουκούμω θὰ μείνῃ μονά-
χη κ' ἔρημῃ ἐντὸς τῆς Ζούγ-
κλας! "Ανευ προστάτη! Τὸ ὁ-
ποῖον ὁ λεγάμενος Ναζράτ θὰ
βρῇ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν ἀρ-
πάξῃ καὶ νὰ τὴ φτιάξῃ μὲ τὰ
κρεμμυδάκια, πού λένε!...
Πολὺ κορόϊδο τυγχάνεις «μὰ
τὴ χατζάρα μου!». Φτοῦ σου
νὰ μὴν ἀθασκαθῇς!

Τὰ λόγια τοῦ κουτοτετρα-
πέρατου νάνου ἐθίξαν τὴν πιὸ
εὐαίσθητη χορδὴ τῆς μεγάλης
καρδιάς τοῦ γιγαντόσωμου
"Ἑλληνα. Ἡ σκέψι μόνο πῶς
θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ ποτὲ ἡ
Ταταμποῦ μονάχη καὶ ἀνυπερά-
σπιστη μέσα στὴ Ζούγκλα, τὸν
κάνει νὰ διώξῃ μακριὰ τὴ μαύ-
ρη ἀπόφασι τοῦ θανάτου πού
εἶχε πάρει...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΘΗΡΙΟΥ

Μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ
μὲ ἀτέλειωτους πονεμένους λυ-
γμούς, κατεβαίνει γιὰ τελευ-
ταία φορὰ, ἡ Ταταμποῦ τὰ
βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ,
πού τόσον καιρὸ εἶχε ζήσει

στὴν περήφανη κορφή του...

"Υστερα, τρικλύζοντας σὰν
μεθυσμένη, ἀρχίζει νὰ προχω-
ρῇ, ἔτσι σὰ κουτσουροῦ, χω-
ρὶς καμμιὰ ὠρισμένη κατεύ-
θυνσι. Τὸ μόνο πού νοιώθει εἶ-
ναι πῶς πρέπει νὰ βρῇ σύντο-
μα καὶ πρὶν νυχτώσῃ, μιὰ κρυ-
φὴ σπηλιά, πού νὰ τὴν προσ-
τατεύῃ τουλάχιστον ἀπ' τοὺς
κακοὺς ἰθαγενεῖς καὶ τὰ πεινα
σμένα θηρία!

Καὶ λογαριάζει: μέσα σ' αὐ-
τὴ τὴ σπηλιά νὰ ζήσῃ — ὅσο
θὰ ζήσῃ — μόνη καὶ νὰ πεθα-
νῇ παλι μόνῃ! Χωρὶς οὔτε νὰ
βλέπῃ οὔτε ν' ἀκούῃ τοὺς ἀν-
θρώπους!... Ἀφοῦ ὁ Γκαοῦρ
ὁ καλύτερος ἄνδρας τοῦ Κό-
σμου, τῆς εἶχε φερθῇ ἔτσι,
ποιὸς ἄλλος θὰ μπορούσε νὰ
φερθῇ καλύτερα;

Καὶ νά: Καθὼς προχωρεῖ
φορτωμένη ἀπ' αὐτὲς τὶς μαύ-
ρες σκέψεις, μιὰ μεγαλόσωμη
πεινασμένη τίγρι ξεπετάγεται
μπροστὰ τῆς.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα, ἀτρό-
μητῃ ὅπως πάντα, κάνει νὰ
τραβήξῃ τὸ μαχαίρι τῆς. Μὰ
ἡ θήκη του εἶναι ἀδεια. Μὲ
τρόμο θυμᾶται πῶς ἀπὸ χθὲς
τὸ εἶχε χάσει!...

"Ετσι, ἡ θέσι τῆς μπροστὰ
στο αἰμοβόρο θηρίο γίνεται τῶ-
ρα ἀφάνταστα τραγικὴ!...

Καὶ τὸ κακὸ δὲν ἀργεῖ:

Ἡ πεινασμένη τίγρι κάνει ἔ-
να θανατερό πήδημα στὸν ἀέ-
ρα. Καὶ χτυπώντας σὰν βολί-
δα πάνω στὴν ὀρθὴ Ταταμποῦ
τὴν ἀνατρέπει!

Ὁ φόβος τοῦ θανάτου, φω-
τίζει ξαφνικὰ τὸ σαστισμένο
μυαλὸ τῆς ἁμοιρῆς Κόρης. Καὶ

‘Ο άγνωστος σωτήρας φτάνει άλαφιασμένος κι άρχίζει νά παλεύη υπεράνθρωπα και νά χτυπιέται με τὸ μανιασμένο θηρίο. ‘Η Ταταμπού παρακολουθεῖ κατάπληκτη . . .

θυμᾶται άμέσως τὸ αλάθητο τέχνασμα πού ξέρει γιά νά τρομάξη τὴν τίγρι και νά σωθῇ άπ’ τὰ νύχια και τὰ δόντια της.

Καί νά: Μὲ μιὰ άπεγνωσμένη κ’ υπεράνθρωπη προσπάθεια καταφέρνει γιά μιὰ στιγμή, νά ξεφύγῃ άπ’ τὸ θανάσιμο άγκάλιασμα τοῦ πεινασμένου θηριοῦ.

‘Η τίγρι έτοιμάζεται νά ξαναχυμῆξῃ πάνω στό σίγουρο θῦμα της. Μά στό μεταξύ ἡ Ταταμπού προφταίνει νά κάνῃ αὐτό πού θέλει:

“Έχει στηρίξει τὰ χέρια κάτω και σκύβοντας τὸ κεφάλι, σηκώνει τὸ κορμί και τὰ πόδια της ψηλά! . . . Καί βρίσκειται άνάποδα ὀρθή: Τὰ πόδια

δηλαδή ψηλά και τὸ κεφάλι κάτω!

‘Αμέσως, σ’ αὐτὴ τὴ στάσι άρχίζει νά θηματίζει με τὰ χέρια της και νά προχωρῇ άργά. .

Τὸ πεινασμένο θηριὸ σταματάει άπότομα. Κυττάζει με δισταγμὸ και φόβο τὸ αλλόκοτο αὐτὸ πλᾶσμα. . . Τὸ παρακολουθεῖ, βῆμα πρὸς βῆμα, μὰ δέν τολμάει νά τὸ πειράξῃ. Ποιὸς ξέρει γιά τί τέρας φαντάζεται τὴν αναποδογυρισμένη Ταταμπού!

Εἶναι ἓνα πολὺ παλιὸ κι αλάθητο — ὅπως εἶπαμε — τέχνασμα! Μονάχα οἱ άγριες φυλές τῶν ἰθαγενῶν τὸ ξέρουν. Κ’ ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» με γάλωσε άνάμεσα σ’ αὐτές!

“Όταν λοιπόν ένας άνθρωπος — άντρας ή γυναίκα — πάρη την ανάποδη αυτή στάσι, ή τίγρη τόν φοβάται. Δέν τολμάει νά τόν άγγίξη!... Αυτό όμως όχι για πάντα!... Μόλις τó σώμα τού θύματος άλλάξη στάσι, χύνεται πάλι πάνω του και τó κατασπαράζει μέ περισσότερη λύσσα!

‘Η Τάταμπού προχωρεί άρκετά έτσι, μά μέ μεγάλη δυσκολία βέβαια. Κι όσο περνάνε οί στιγμές, τόσο και μεγαλύτερη γίνεται ή δυσκολία αυτή. “Ωσπου, γρήγορα αρχίζει νά κουράζεται. Τό αίμα κατεβαίνει στό κεφάλι της. Ζαλίζεται. Τά μάτια της θαμπώνουν, τ’ αυτιά της θουίζουν... ‘Η άνάσα της γίνεται βαριά... Δέν άντέχει άλλο σ’ αυτή την άψύσικη στάσι πού βρίσκεται. Νοιώθει πώς από στιγμή σέ στιγμή θά σωριαστή κάτω... Και τó πεινασμένο θεριό πού την παρακολουθεί θ’ άποζημιωθή μέ τó παραπάνω, για την ύπομονή του!

Ξαφνικά όμως κάτι σάν ανθρώπινο ποδοβολητό φτάνει σ’ αυτιά της. Και κάνοντας μία άκόμη άπεγνωσμένη προσπάθεια, φωνάζει πνιγμένα:

— Βο... βο... ήθειασαα!..

Τό ανθρώπινο ποδοβολητό άκούγεται άμέσως πιό γρήγορο, πιό δυνατό...

Και νά: Σχεδόν άμέσως φτάνει τρέχοντας κοντά της ένας άνδρας...

Τήν ίδια στιγμή έχουν έξαντληθῇ κ’ οί τελευταίες δυνάμεις της Τάταμπού. Τῆς είναι άδύνατο πιά νά σταθῇ σ’ αυτή

τή στάσι. Καί σωριάζεται μισολιπόθυμη κάτω...

‘Η τίγρη, πού αυτό περίμενε τόση ώρα, μουγγρίζει άπείσια. Καί χύνεται πάνω της νά την σπαράξη!...

Ο ΦΟΝΙΑΣ ΠΟΥ ΞΕΧΝΑΕΙ

Εύτυχώς!... Μιά μονάχα στιγμή άν άργοῦσε νά φθάση ό αναπάντεχος «Σωτήρας», οί τρυφερές σάρκες της πανώριας μελαψῆς Κόρης, θά χόρταιναν την πεινασμένη τίγρι...

Εκείνος τραβάει μέ βιάσι τó φονικό μαχαίρι του, πέφτει σάν κεραυνός πάνω στό άνύποπτο θεριό και τó χτυπάει μέ άφάνταστη δύναμι και λύσσα!

‘Η τίγρι πού δέχεται τόσο άναπάντεχα την επίθεσί του, στην άρχή ξαφνιάζεται και σα στίζει. Σχεδόν άμέσως όμως συνέχεται. Και θγάζοντας ξνα άγριο μουγγριτό, παρατάει τó θυμά για ν’ άντιμετωπίση τόν δήμιο!... Και άφάνταστα μανιασμένη μπήγει τά τρομακτικά της νύχια στό μισόγυμνο κορμί του. “Υστερα, τεντώνει τή μουσούδα της, μέ άνοιχτά τά θανατερά σαγόνια, για ν’ άγκαλιάση μέ αυτά τó λαιμό του!...

“Όμως κι ό σωτήρας της μισολιπόθυμης Κόρης δέν κάθεσαι μέ σταυρωμένα τά χέρια!.. Παλεύει υπέράνθρωπα κι άπεγνωσμένα μέ τó άπαίσιό θεριό!... Και κάθε φορά πού βρίσκει την κατάλληλη εύκαιρία, καρφώνει τή λάμα τού μαχαίριού του, καταξοχίζοντας την όμορφη και πολύτιμη γούνα τού κορμιού της...

Ἡ Ταταμπού, μὲ σχεδὸν χαμένες τὶς αἰσθήσεις της, παρακολουθεῖ, σὰν σὲ δρεῖρο, τὴ θαλασσιὰ ἀνθρώπου καὶ θηρίου.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παλεύει γιὰ νὰ τὴ σώσῃ, ὅπως δὲν θὰ πάλευε ἂν κινδύνευε ἡ δικὴ του ζωὴ!...

Ὡσπου τέλος, ὁ χεροδύναμος κι ἀτρόμητος αὐτὸς ἄνδρας, καταφέρνει νὰ βγῇ νικητὴς!

Μ' ἕνα ἀφάνταστα δυνατό χτύπημα, καρφώνει τὴν ἀστραφτερὴ λάμα τοῦ μαχαίριου τοῦ ἰατροῦ κατὰ τὴν καρδιὰ τῆς τίγρης. Ἕνα τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ θγαίνει ἀπ' τὰ στήθια τοῦ μανιασμένου θηρίου! Καὶ σχεδὸν ἀμέσως σωριάζεται κατὰ τὴν σπαραζόντα... Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ κορμὶ τοῦ μένει ἀκίνητο. Ἡ τίγρις εἶναι νεκρή!.

Ὁ «Σωτήρας» οὐτε στιγμὴ δὲν σταματᾷ γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα. Ἀμέσως μὲ τὸ μαχαίρι τοῦ σχίζει τὰ στήθια τῆς σκοτωμένης τίγρης. Καὶ μαζεύει στὴ φούχτα τοῦ λίγο ἀπ' τὸ καυτὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς της.

Γονατίζει ἀμέσως πλάϊ στὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη. Καὶ ἀλείθει μὲ αὐτὸ πρῶτα τὶς πληγὰς τοῦ στήθους της κ' ὕστερα τὶς πληγὰς τοῦ δικοῦ του κορμιοῦ.

Εἶναι ἕνα θαυματουργὸ φάρμακο ποὺ φέρνει ἀμέσως ἀποτέλεσμα... Τὸ αἷμα παύει στὴ στιγμὴ νὰ τρέχῃ κι οἱ πληγὰς πολὺ γρήγορα γιαιτρεῖνται καὶ κλείνουν, χωρὶς ν' ἀφήσουν τὸ παραμικρὸ σημάδι...

Ἔτσι κ' ἡ Ταταμπού σὲ λί-

γη ὧρα, νοιώθει τόσο καλὰ ὅσο ἦταν πρὶν. Καὶ πετιέται ὀρθή!

Κυττάζει μὲ ἀνείπωτο θαυμασμό κ' εὐγνωμοσύνη τὸ σωτήρα της καὶ τοῦ λέει μελαγχολικῇ:

— Σ', εὐχαριστῶ, Ταρζάν! Κι ἄλλῃ μιὰ φορὰ θὰ σοῦ χρωστάω τὴν ἀχαρὴ καὶ θαλασσιμένη μου ζωή!.

Κι ἀμέσως τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς ἔτυχε νὰ θρεθῇς ἐδῶ;

— Ἐρχόμουν νὰ συναντήσω τὸν Γκαούρ, τῆς ἀποκρίνεται. Κι ἀκούγοντάς σε νὰ ζητᾷς θοήθεια, ἔτρεξα...

— Κ' ἔβαλες σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο τὴ ζωὴ σου γιὰ νὰ σώσῃς ἐμένα, Ταρζάν;

Ὁ λευκὸς γίγαντας κυττάζει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα παρὰ ξένα στὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της. Καὶ τῆς ἀποκρίνεται ψιθυριστὰ, σὰ νὰ φοβᾶται μὴ τὸν ἀκούσῃ κανένας:

— Δὲν ἔκανα καὶ τίποτα σπουδαῖο Ταταμπού! Γιὰ μιὰ τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα σὰν κ' ἐσένα, θὰ μπορούσα νὰ πέσω καὶ στὴ φωτιά ἀκόμα!...

Ἡ ἀθῶα Ταταμπού δὲν πολυκαταλαβαίνει τὰ λόγια του. Μὰ οὐτε τὸ ὕφος ποὺ πῆρε γιὰ νὰ τῆς τὰ πῇ... Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ νοῦς της πετάει στὸ Ναζράτ καὶ ψιθυρίζει μὲ συμπο- νία:

— Πόσο θὰ σπαραζῇς, ἀλήθεια, γιὰ τὸ φονικὸ ποὺ ἔκανες χθές!...

— Ποιὸ φονικό; ρωτᾷ σα- στισμένος ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας,

Ἡ μελαψή Ἑλληνίδα μόνο
πού δὲν γελάει:

— Ξεχνᾷς λοιπόν, τοῦ λέει,
πὼς χθὲς σκότωσες τὸν ἀδελ-
φὸ σου;

Ὁ Ταρζάν συνέρχεται:

— Ἀ, ναί... Βέβαια... Κα
λὰ λές!... Πῶς διάβολο μοῦ
διέφυγε;!

Καὶ προσθέτει ἀφήνοντας νὰ
ξεφύγῃ ἀπ' τὰ στήθεια τοῦ ἑ-
νας θαρὺς πονεμένου ἀναστενα-
γμὸς. Τόσο πολὺ ψεύτικος,
ποῦ ἔμοιαζε μὲ ἀληθινὸ!...

— Τὸν καὶ μὲν τὸ Ναζράτ!..
Πόσο λυπᾶμαι πού τὸν σκότω-
σα!..

Ἦτοτε ρωτᾷ μ' ἕνα ἄλλο
κοτο ἐνδιαφέρον τὴν πανώρια
Κόρη.

— Ἐοῦ πῶς βρέθηκες τόσο
πρῶτ' ἐδῶ; Ποῦ πηγαίνεις ἔ-
ται μοναχὴ σου;

Ἡ Ταταμποῦ χαμηλώνει τὰ
μάτια καὶ δὲν ἀποκρίνεται.

Ὁ Ταρζάν τὴν ξαναρωτᾷ:

— Σὲ ἄκουσα νὰ λές πρὶν
πὼς ἡ ζωὴ σου εἶναι «ἄχαρη
καὶ βασανισμένη». Ἦτοτε, τὸ
πρόσωπό σου φαίνεται πολὺ
θλιμμένο. Τὰ μάτια σου εἶναι
κόκκινα ἀπ' τὰ δάκρυα... Τί
κακὸ λοιπόν σοῦ συμβαίνει,
Ταταμποῦ; Ἄνοιξε τὴν καρ-
διά σου καὶ πές μου. Εἶμαι ἕ-
νας καλὸς καὶ εἰλικρινὴς φίλος
σου! Μπορεῖ κάποιον τρόπο νὰ
βρῶ νὰ σὲ βοηθήσω!...

Ἡ περήφανη Ἑλληνίδα καὶ
πάλι δὲν τοῦ ἀποκρίνεται. Στέ-
κει μπροστὰ τοῦ σιωπηλῇ, μὲ
τὰ μενεξεδένια θλέφαρα τῶν
ματιῶν της κατεθασμένα χαμη-
λά.

Ἕνας ξαφνικὸς ὅμως πονε-

μενος λυγμὸς τὴν προδίνει. Κ'
ἡ γλῶσσα της λύνεται χωρὶς
νὰ τὸ καταλάβῃ!... Ἀσυναί-
σθητα λαχταράει νὰ πῇ τὸν
πάνο της σὲ κάποιον. Θαρρεῖ
πὼς θὰ ἐξαλφρώσῃ ἀπ' τὸ ἄ-
βάσταχο θάρος τοῦ:

— Ἐφύγα ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ
Γκαοῦρ, τοῦ λέει σ' ἕνα ξέσπα-
σμα ἐξομολογήσεως.

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Ἀρχον-
τας τῆς Ζούγκλας πασχίζον-
τας νὰ δώσῃ στὴ φωνή τοῦ τό-
νο θλιμμένο.

— Γιατί δὲν μ' ἀγαπάει πιά!
Δὲν θέλει νὰ παντρευτοῦμε καὶ
νὰ ζήσουμε γιὰ πάντα μαζί...

Η ΠΑΝΩΡΙΑ ΛΙΛΟΥΝΤΑ

Τὰ γαλάζια μάτια τοῦ λευ-
κοῦ γίγαντα φωτίζονται τώρα
ἀπὸ μιὰ παράξενη λάμψη!

— Συχώρεσέ τον, Ταταμποῦ,
τῆς λέει παρακλητικὰ. Ὁ Γκα-
οῦρ εἶναι «ἀδελφός» μου πιά
καὶ τὸν ἀγαπῶ περισσότερο
ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου!...

— Ἔτσι πού μοῦ φέρθηκε
δὲν θὰ τὸν συγχωρήσω ποτέ,
τοῦ ἀποκρίνεται ἡ ἀνύποπτη
Κόρη. Πρὶν λίγη ὥρα, σχεδὸν
μ' ἔδιωξε ἀπ' τὸ βουνό του.
Μοῦ εἶπε πὼς φεύγοντας ἐγὼ
θὰ νοιώθῃ καλύτερα μονάχος
τοῦ!

Καὶ ξεσπώντας σὲ ἀκράτη-
τους λυγμοὺς προσθέτει:

— Πῶς νὰ τὸν συγχωρήσω
λοιπόν; Πῶς;

Ὁ Ταρζάν τῆς χαϊδεύει μὲ
συμπόνια τὰ μακρυὰ ἐθένινα
μαλλιά:

— Ἦούχασε, καλὴ μου Τα-
ταμποῦ!... Δὲν φταίει ὁ καὶ-
μένος ὁ Γκαοῦρ ἀν' σοῦ φέρθῃ

‘Ο άπαίσιος φύλαρχος χαμογελάει πονηρά. Έχει κατολόβει τὸ στανικὸ κατχθόνιο σχέδιο τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

κε τόσο άσχημα, ὅπως μοῦ λές. . .

— Ἀλλὰ ποίος φταίει; Ἐγώ μήπως; πού τὸν άγαπῶ τόσο;!

— Ὅχι, κυρά μου... Οὐτ’ ἐσὺ φταίς. . .

Κι άναστενάζοντας πάλι προσθέτει:

— Αὐτὸς ὁ άναθεματισμένος ὁ ἔρωτας φταίει!... Αὐτὸς πού γυρίζει' εὐκολα τὰ μυαλά τῶν ανθρώπων. . . Πού τ’οὺς κá νει νά χάνουν τὰ λογικά τους!

Οἱ λυγμοὶ τῆς Ταταμποῦ σταυροῦν áκρίτομα. Καὶ σκου πίζοντας τὰ δακρυσμένα τῆς μάτια με τῇ ράχι τῆς παλάμης τῆς, ρωτáει σαστισμένη:

— Ποίος ἔρωτας;! Ἄν ἦταν ἔρωτευμένος μαζί μου ὁ Γκαοὺρ δὲν θά μοῦ φερόταν ποτέ ἔτσι! . . .

— Αὐτὸ θέλω νά πῶ κ’ ἐγώ, μουρμουρίζει αἰνιγματικά ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα παρὰ ξενεύεται τώρα.

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω Ταρζάν! τοῦ λέει. Γιά ποιὸν ἔρωτα μιλάς;

Ὁ λευκὸς γίγαντας κάνει πῶς θέλει ν’ ἀλλάξη κουθέντα:

— Συννεφάκια θλέπω πρὸς τὸ νοτιά, Ταταμποῦ. Θές νάχου με καμμιά νεροποντὴ;

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ τὸν ξαναφέρνει βίαια στοῦ θέμα.

— Λέγε Ταρζάν: Ποίος ἔρωτας γύρισε τὰ μυαλά τοῦ Γκαοὺρ. Μίλησε, λοιπόν.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας άναστενάζει γιά τρίτη φορά:

— Μὴν ἐπιμένεις, καλή μου...

Νόμιζα πώς κάτι θά ήξερες... Και πώς σάν γυνoίκσ ποῦ εἶσαι κάτι θά εἶχες ὑποψιαστῇ. Βλέπω ὅμως τώρα πώς ἔχεις μεσάνυχτα, δυστυχισμένη μου φίλη!... Δὲν εἶναι σωστό λοιπόν νά σοῦ μιλήσω γιά τήν πανώρια Λιλούντα!...

— Γιά ποιὰ Λιλούντα; ρωτάει ἐξαγριωμένη ἡ Κόρη τῆς Ζούγκλας.

— Μά γιά τήν... ἀγαπημένη του! Τῇ γυναῖκα ποῦ τοῦ πῆρε τὰ μυαλά! Ποῦ τὸν ἔχει ξετρελλάνει, τὸν ἀμοιρο!

Ἡ Ταταμποῦ ἔχει μένει ξερὴ κι ἀκίνητη σά νά τῇ χτύπησε κεραυνὸς στοῦ κεφάλι. Κου νάει τὰ χεῖλια τῆς σάν κάτι νά θέλῃ νά πῇ. Μά τὰ λόγια ἔχουν παγώσει στοῦ λαιμοῦ τῆς!

Κι ὁ Ταρζάν συνεχίζει:

— Εἶναι μιὰ πεν ἄμορφη Κοπέλλα!... Κόρη τοῦ πλοῦσιου καὶ παντοδύναμου Ἀναχάθ! Ὁ Γκαοῦρ — ὅπως ἄκουσα — λέει πώς εἶναι χίλιες φορές πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ σένα! Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πιστεύω! Γιά μένα ἐσύ, Ταταμποῦ, εἶσαι ἡ πιὸ ὁμορφὴ γυναῖκα τοῦ Κόσμου!...

Ὅλο τὸ αἷμα τοῦ κορμιοῦ τῆς ἀγνῆς Κόρης ἔχει μαζευτεῖ πάνω στοῦ κεφάλι τῆς:

— Ὁ Γκαοῦρ;! ψιθυρίζει χαμένα. Ὁ Γκαοῦρ ἀγαπάει ἄλλῃ;! Ὡστε γι' αὐτὸ λοιπόν;

Κι ἀρπάξει τὸ γίγαντα σφιχτά ἀπ' τὰ μπράτσα:

— Πέσ' μου, Ταρζάν... Πέσ' μου ὅ,τι ἄκουσες! Ὁ,τι ξέρεις!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀποφεύγει:

— Βιάζομαι νά συναντήσω τὸν Γκαοῦρ, τῆς λέει. Πρέπει νά μιλήσουμε γιά τήν ἐμφάνισι τοῦ Νταμπούχ. Τοῦ τρομακτικοῦ γοριλάνθρωπου!...

Ἄν δὲν προφτάσουμε νά τὸν σκοτώσουμε, θά μᾶς θάλῃ σὲ μεγάλους μπελλάδες!... Πήγαινε ἂν θέλῃς, στὴ σπηλιά. Ἡ Χουχοῦ θά σοῦ κρατήσῃ συντροφιά. Δὲν θ' ἀργήσω νά ἐπιστρέψω... Καὶ τότε θά σὲ πῶ ὅλα! Κ' εἶναι τόσα πολλά!... Νά, πᾶρε καὶ τὸ μαχαίρι μου μὴ σοῦ τύχῃ στοῦ δρόμο κανένα θεριό... Ἐγὼ στὴ σπηλιά μου ἔχω κι ἄλλο...

Ἡ Ταταμποῦ παίρνει τὸ μαχαίρι καὶ τὸ θάζει ἀργὰ κι ἀφηρημένη στὴ θήκη τῆς ζώνης τῆς. Ὑστερα γυρίζει ἀμίλητη καὶ ξεκινάει σάν ὑπνωτισμένη. Προχωρεῖ πρὸς τὴ Δύσι. Κατὰ κεῖ ποῦ θρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας!

Ὁ Ταρζάν στέκεται γιά λίγο καὶ τὴν κυττάζει λαίμαργα. Τὰ μάτια του μοιάζουν σάν ἀρπακτικοῦ ὀρνιθοῦ! Ἐνῶ τὸ πανώριο πρόσωπό του φωτίζεται ἀπὸ ἓνα σατανικὸ χαμόγελο!

Ἀλλοίμονο!... Πόσο δίκρῳ εἶχε, λίγο πρίν, ποῦ ὁ ἴδιος ἔλεγε στὴν Ταταμποῦ πώς αὐτὸς ὁ «ἀναθεματισμένος ἔρωτας» παίρνει τὰ μυαλά τῶν ἀνθρώπων!... Αὐτὸς ποῦ καὶ τοὺς πιὸ καλοὺς, καμμιὰ φορά, τοὺς κάνει κακοὺς! Κακούργους!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ξεκινάει τώρα κι αὐτὸς παίρνοντας ἀντίθετη κατεύθυνσι...

Σὲ λίγο ἀρχίζει νά σκαρφα-

λῶνι τὰ τρομακτικὰ βράχια
τοῦ θεόρατου πέτρινου θουνού.

ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ

Ὁ λευκὸς γίγαντας φθάνει
λαχανιασμένος κάποτε στὴν
κορφὴν ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά
τοῦ φίλου κι «ἀδελφοῦ» του
Γκαούρ.

Ὁ Ποκοπικό τὸν ὑποδέχεται
ἀπ' ἔξω μ' ἐνθουσιασμό:

— Βρὲ καλῶς τὸν καπετὰν
Μεγαλειότατοοοο!... Ὅμως
ἂν ἔρχεσαι νὰ μοῦ φέρης χαι-
ρετίσματα τῆς Χουχούς, πάρτα
ὕπο μάλῃς καὶ δίνε του, ἀδερ-
φέ μου! Γιὰ τέτοια εἶμαστε
τώρα;

— Ποῦ βρίσκεται ὁ ἀφέντης
σου; ρωτᾷ τὸ νᾶνο.

— Δὲν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνε-
ται. Ἰδέαν δὲν ἔχω!

— Πῶς δὲν ξέρεις; Δὲν ξέ-
ρεις λοιπὸν ποῦ βρίσκεται ὁ
Γκαούρ;

— Ὁ Γκαούρ, μάλιστα! Ξέ-
ρω: Εἶναι μέσα στὴ σπηλιά. Ἐ-
σὺ μὲ ρώτησες ποῦ εἶναι ὁ «Ἀ-
φέντης» μου. Κ' ἐγὼ δὲν ἔχω
κανέναν Ἀφέντη! Ὁ φουκα-
ράς ὁ Γκαουράκος εἶναι φίλος
μου! Τὸν μάζεψα ἐδῶ γιὰ νὰ
τὸν προστάτεψω, τὸ φουκαρά!

— Νὰ λείπουν οἱ ἀνοησίες!

Ὁ Ποκοπικό ἐξανίσταται:

— Ποιὲς ἀνοησίες, κύριε Τέ-
τιε μου; Δὲν μὲ πιστεύεις
δηλαδῇ; Σίγουρα δὲν θάχης
ἀκουστὰ τοὺς τίτλους μου. Ἐ-
γὼ, βρὲ Κύριε δὲν εἶμαι ὁ φο-
θερός καὶ τρομερός Ποκοπί-
κο; Ὁ γόης φιδιών καὶ κορι-
ταιῶν; Ὁ προστάτης κουτῶν
καὶ ἀδυνάτων; Ὁ Ἄντρα-
κλας ὁ δυσθεόρατος καὶ ὁ δι-

πλωματοῦχος σφάχτης;

Κρίμα, ὅμως: Ἐκανε τόσο
κόπο ν' ἀραδιάσῃ τοὺς ἀτέ-
λειωτους τίτλους του καὶ πῆ-
γαν χαμένοι. Ὁ Ταρζάν κυτ-
τᾶζει συλλογισμένους πρὸς τὴ
σπηλιά χωρὶς νὰ τὸν ἀκούῃ
καὶ νὰ τὸν προσέχῃ. Καὶ σὰ
νὰ μὴν ἄκουσε πρὶν, ξαναρω-
τᾷ μ' ἐνδιαφέρον:

— Μέσα εἶναι ὁ Γκαούρ;

— Μέσα. Δὲν σοῦ εἶπα;

— Καὶ τί κάνει;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ, τοῦ ἀ-
ποκρίνεται σοβαρά. Καὶ προσ-
θέτει:

— Τί νὰ κάνῃ ὁ ταλαίπω-
ρος!... Δὲν τᾶμαθες τὰ νέα;
Ζωντοχήρεψε στὰ καλὰ τοῦ
καθουμένου.

— Δηλαδῇ;

— Ἡ κυρά Λουκούμω τὸν
ᾄφησε... μισοκαδιάρικη!

— Τί μισοκαδιάρικη;

— Μπουκάλα!

Ὁ Ταρζάν τοῦ δείχνει πρὸς
τὸ μέρος τῆς σπηλιάς.

— Πετάξου νὰ τὸν φωνάξῃς
Ποκοπικό... Πέσ' του πῶς
ἦρθα ἐγώ...

— Σκασίλα του! κάνει σι-
γὰ ὁ νᾶνος καὶ ξεκινᾷ γιὰ
νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ μελαψὸ γί-
γαντα. Κοντοστεκεται ὅμως ἄ-
μέσως καὶ τοῦ λέει:

— Ἀλήθεια, κόντεψα νὰ ξε-
χάσω καὶ τὸ εὐχάριστο: Ζωὴ
σὲ λόγου σου καὶ γιὰ τὸ Να-
ζράτ!... Ὡστε τὸν ξεμπερδε-
ψες τὸν ἀνθρωπάκο;! Καλὰ
ἔκανες ὅμως: Ἀδερφάκι σου
ἦτανε τὸ φουκαριάρικο.. Για-
τὶ νὰ πάῃ ἀπὸ... ξένα χέρια!

Καὶ χαμογελώντας πονηρὰ
προσθέτει:

— Δέν βαρειέσαι! Καί πού πέθανε τί μ' αὐτό; Ἐοὺ νᾶσαι καλά κι ὅλο μπροστά μας θά τὸν βλέπουμε τὸ «μακαρίτη»!

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τριζεῖ ἀπαίσια τὰ δόντια καὶ σηκώνοντας τὴν ποδάρια του κάνει νὰ τὸν κλωτσήσῃ. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ἀλλάζει γνώμη. Βάζει τὸ χέρι του στὴν κρυφὴ τσέπη τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του καὶ βγάζει μιὰ φούχτα χρυσὰ φλωριά.

— Νά, Ποκοπίκο, τοῦ λέει χαμογελώντας. Πᾶρ' τα, μπορεῖ νὰ σοῦ χρειαστοῦν καμμιὰ φορά...

Ὁ νᾶνος χουφτιάζει τὰ φλωριά καὶ τὸν ρωτᾷει:

— Γιατί μοῦ τὰ δίνεις, μπάρμπα Τέτοιε;

— Μά... Γιά νὰ πᾶς νὰ φωνάξης τὸν Γκαοῦρ...

Ὁ Ποκοπίκο κάνει πὼς τὸ χάθει:

— Ἄμ' ἔτσι μίλα, χριστιανέ μου! Κ' ἐγὼ νόμισα πὼς μοῦ πλερώνεις σὲ χρῆμα τὴν κλωτσιὰ πού δὲν μοῦδωσες!

Καὶ προσθέτει κλείνοντάς του πονηρὰ τὸ μάτι:

— Πάντως, ἄμα χρειάζομαι «παραδάκι», ξέρω τί θὰ κάνω τώρα: Θά σοῦ θυμίζω τὸ μακαρίτικο τ' ἀδερφάκι σου... Κ' ἐσένα ἀπ' τὴ συγκίνησι, θὰ σὲ πιάνουν τὰ κουβαρνταλίκια καὶ θὰ μὲ γεμίζης φλουριά. Ἄμέ;

Ὁ Ταρζάν θράζει μέσα τοῦ μὰ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ καὶ τίποτα. Ὁ διαβολεμένος νᾶνος κατάλαβε πὼς τοῦδωσε τὰ χρυσὰ νομίσματα γιὰ νὰ ἐξα-

γοράσῃ τὴ σιωπὴ τοῦ στὴν ὑπόθεσι τοῦ Ναζράτ!

ΤΟ ΞΥΠΝΗΤΗΡΙ

Ὁ Ποκοπίκο μπαίνει τώρα στὴ σπηλιά γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Γκαοῦρ. Σὲ λίγο ὅμως ξαναβγαίνει καὶ φωνάζει στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας:

— Μεγαλειότατε!... Ὁ ἐξοχώτατος ψοφολογάει!

— Ξύπνα τον.

— Ἀδύνατον! Δὲν μπορῶ!

— Γιατί;

— Δὲν ἔχω... ξυπνητήρι!

Ὁ Ταρζάν χάνει πιά τὴν ὑπομονή του. Προχωρεῖ καὶ μπαίνει στὴ σπηλιά. Ὁ Γκαοῦρ βρίσκεται βυθισμένος σὲ λήθαργο. Τόσες καὶ τόσες νύχτες δὲν εἶχε κλείσει μάτι...

Τὸν σκουντάει πολλὲς φορές, ὥσπου ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀνοίγει κάποτε τὰ μάτια του κι ἀνασηκώνεται ξαφνιασμένος:

— Ἐοὺ ἐδῶ, Ταρζάν;! ψιθυρίζει.

Τὰ μάτια τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας βουρκώνουν:

— Ναί, «ἀδελφέ» μου Γκαοῦρ!... Ἦρθα νὰ σὲ δῶ γιὰ τελευταῖα φορά. Νὰ σὲ ἀποχαιρετήσω...

— Πῶς! κάνει κατάπληκτος. Φεύγεις κ' ἐσύ, λοιπόν;

— Ναί... Φεύγω γιὰ πάντα ἀπ' τὴ Ζούγκλα! Φεύγω κι ἀπ' τὴ ζωὴ!... Φοβερὲς τύψεις μὲ βασανίζουνε δὲν μπορῶ νὰ ζήσω πιά... Θὰ καρφώσω τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά μου!... Ἦρθα λοιπὸν νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι: Ἀπόψε τὴ νύχτα θὰ σκοτωθῶ μέσα στὴ σπηλιά μου! Αὐ-

ριο τὸ πρῶτὶ νὰ ρθῆς νὰ κλεί-
σης ἀπ' ἔξω τὸ ἀνοιγμά της
μὲ μεγάλες πέτρες... Δὲν θέ-
λω τὸ κουφάρι μου νὰ χορ-
τάσῃ τὶς ὕαινες!...

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας τὸν
ἀκούει καὶ συλλογιέται:

«Ἄν ὁ Ταρζάν σκοτωθῇ, ἡ
Ταταμπού λύνεται ἀπ' τὸν ὄρ-
κο της στὸ Θεὸ Κράουμπα!.
Τότε θὰ μπορέσω κ' ἐγὼ νὰ
τὴν κάνω συντρόφισσά μου!..»

Συνέρχεται ὁμοῦ ἀμέσως
καὶ συλλογιέται πάλι:

«Αὐτὸ εἶναι ἄνθρωπο!...
Πῶς μπορῶ νὰ στηρίξω τὴν
εὐτυχία τῆ δικῆ μου πάνω στὴ
δυστυχία ἐνὸς ἄλλου!...»

Καὶ ρωτᾷ τὸν Ἄρχοντα
τῆς Ζούγκλας:

— Γιατί θέλεις νὰ σκοτωθῇς
Ταρζάν;

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἐκεῖ-
νος, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Μιὰ τρομερὴ σκέψι μὲ
θασανίζει: Φοβᾶμαι πῶς ἡ Τα-
ταμπού θὰ μάθῃ πῶς ἐγὼ ἡ-
μουν ὁ Ναζράτ!...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν κυττάζει κα-
τάπληκτος:

— Πῶς θὰ τὸ μάθῃ; Μονά-
χα οἱ δυὸ μας μας ξέρουμε
αὐτὸ τὸ μυστικό... Λογαριάζ-
εις μήπως νὰ τῆς τὸ πῆς ἐ-
σύ;

— Ὁχι, βέβαια...

— Τότε ἀπὸ ποιὸν φοβᾶσαι
πῶς θὰ τὸ μάθῃ;

— Ἀπὸ σένα, ἴσως...

Ὁ γιγαντόσωμος καὶ τίμι-
ος Ἕλληνας πετιέται ὀρθός.
Καὶ ρωτᾷ τὸν Ταρζάν κυττά-
ζοντάς τον στὰ μάτια:

— Ἄν ἦσουν βέβαιος πῶς
ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ πῶ τίποτα,

θὰ σκοτωνόσουν;

— Μά... ὅχι, φυσικά!...

— Τότε ἄκουσε καὶ βεβαιώ-
σου...

Καὶ σηκώνοντας ἀμέσως
πρὸς τὸν οὐρανὸ τὸ πρόσωπο
καὶ τὰ χέρια του, λέει καθα-
ρὰ καὶ δυνατὰ:

— Ἐγὼ ὁ Γκαοῦρ, ὀρκίζο-
μαι στὸ Θεὸ τῆς Ζούγκλας
Κράουμπα καὶ στὸ αἷμα τῶν
γονιῶν μου, πῶς ποτὲ δὲν θὰ
πῶ στὴν Ταταμπού ὅτι Ταρ-
ζάν καὶ Ναζράτ εἶναι ὁ ἴδιος
ἄνθρωπος!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας γονατίζει μὲ δέος μπρο-
στὰ στὸ γιγαντόσωμο μελα-
ψὸ παλληκάρι. Καὶ μὲ δά-
κρυα εὐγνωμοσύνης στὰ μά-
τια. τοῦ λέει:

— Σ' εὐχαριστῶ! Μοῦ ἔσω-
σες γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὴ
ζωή!...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀνασηκώνει
καὶ σπρώχνοντάς τον ἐλαφρὰ
μουρμουρίζει:

— Πήγαινε τώρα... Καὶ
μὴ ξεχνᾷς πῶς ὁ Γκαοῦρ εἴ-
ναι Ἕλληνας!...

Ὁ Ταρζάν κάτι πάει νὰ πῇ:

— Μὲ συγχωρῆς πού ἀμφέ-
βαλα γιὰ σένα...

Μὰ ὁ μελαψὸς γίγαντας τὸν
σπρώχνει τώρα θάναυσα:

— Φύγε σοῦ λέω! Δὲν τὸ
καταλαβαίνεις λοιπόν; Δὲν
μπορῶ νὰ σὲ θλέπω!...

«ΚΟΥΤΕ, ΓΚΑΟΥΡ»

Τὸ πλούσιο παλάτι τοῦ φύ-
λαρχου Ἀναθάβ βρίσκεται ἀ-
πὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ πέτρινου
βουνοῦ καὶ σὲ ἀρκετὲς ὥρες
ἀπόστασι. Εἶναι ἕνας μεσόκο

Ὁ Ταρζάν βρίζει, σπρώχνει καὶ κλωτσάει τοὺς δυὸ μαύρους ἀγωγιάτες πού ἔχουν τὴν γκαμήλα. Θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ τοὺς τὴν ἀρήν . . .

πος κι ἄσχημος ἄνθρωπος μὲ κακιὰ ψυχὴ, σκληρὴ καρδιά καὶ μυαλό σατανικό! Ἔχει θησαυροὺς ἀμέτρητους, πολλές γυναῖκες καὶ θαρειὰ ποτά.

Ἐκατοντάδες σκλάβοι κυνηγᾶνε στὴ Ζούγκλα ἐλέφαντες γιὰ λογαριασμό του. Κι' ὁ Ἀναχάθ θησαυρίζει πουλῶντας στοὺς ξένους τὰ πολυτιμα δόντια τους.

Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ παλάτι τοῦ ἀπαίσιου Φύλαρχου, τρέχει τώρα ὁ Ταρζάν. Ἄς τὸν παρακολουθήσουμε κ' ἐμεῖς...

Καὶ νά : Στὸ δρόμο πού προχωρεῖ, μουρμουρίζει:

— Κουτέ, Γκαούρ!... Τώρα μὲ τὸν ὄρκο πούκανες, εἴ-

μαι σίγουρος. Σέ κρατῶ γερὰ δεμένον!

.....
"Ὡσπου φθάνει κάποτε στὸ παλάτι...

Ὁ φύλαρχος τὸν δέχεται μὲ μεγάλῃ χαρᾷ. Δὲν ξέρει πῶς νὰ τὸν περιποιηθῇ καλύτερα.

— Ἀναχάθ! τοῦ λέει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Μέχρι τώρα μὲ λογαριαζες γιὰ ἑχθρό σου! Σήμερα ἦρθα νὰ γίνουμε φίλοι!... Ἀπ' ἐδῶ καὶ πέρα, θ' ἀφήνω τοὺς σκλάβους σου νὰ κυνηγᾶνε καὶ νὰ σκοτώνουν ἐλέφαντες! Μιά χάρι μονάχα ζητάω ἀπὸ σένα...

— Ὅτι ζητήσης θὰ τὸ κάνω, Ταρζάν!

— “Άκουσε λοιπόν: Άδριο, πρωί - πρωί θά στείλεις κάποιον στο πέτρινο βουνό νά συναντήσει τόν Γκαούρ καί νά τοῦ πῇ: «Ὁ γοριλάνθρωπος Νταμπούχ με ἀμέτρητους γοριλλες του ἔχει πολιορκήσει τὸ παλάτι σου. Τὸν παρακαλεῖς λοιπόν νά τρέξῃ ἀμέσως νά σέ σώσῃ!».

»Ὁ Γκαούρ εἶναι φίλος με τὸν Νταμπούχ καί πρόθυμα θά ρθῇ νά σέ βοηθήσῃ... Ὁμως ἐσύ, Ἀναχάθ, μόλις φθάσῃ ἐδῶ θά θάλῃς τοὺς ἀνθρώπους σου καὶ τὸν πιάσουν καὶ νά τὸν κλείσουν στοῦ ὑπόγειο μπουντρούμι!

»Ἐγὼ θά στείλω ἐδῶ τὴν Ταταμπού. Εἶναι μιά πανώρια

μελαψή κοπέλλα ποὺ τὸν ἀγαπάει... Ὅταν λοιπὸν αὐτὴ σέ ρωτήσῃ, θά τῆς πῇς πὼς ὁ Γκαούρ εἶν' ἐρωτευμένος με τὴν κόρη σου τὴν πανέμορφη Λιλούντα!...

— Ποιὰ Λιλούντα; κάνει ἀπορώντας ὁ φύλαρχος. Ἐγὼ δὲν ἔχω κόρη. Μονάχα γυναῖκες ἔχω!

— Ἀς μὴν ἔχεις... Ἔτσι θά τῆς πῇς ἐσύ!... Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα: Πὼς γρήγορα θά γίνουν καὶ οἱ γάμοι τους!...

Ὁ πονηρὸς Ἀναχάθ χαμογελάει:

— Κατεργαράκο, κατεργαράκο!... Καταλαβαίνω τὸ σχέδιό σου!... Θέλεις ἡ Τα-

— Τί ἀναπαῖτε, μαμζέλ Χουχού; τὴ ρωτᾷ ἀγέρεχος ὁ νᾶνος.
— Ἐσένα, Ποκοπικάκι μου, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ μελιστάλακτη πυγμαία,

ταμπού, νά ξεφύγει απ' τὰ χέρια του καὶ νά πέση στὴν ἀγ καλιά σου!... Χά, χά, χά!...

— Σύμφωνοι, λοιπόν; ρωτάει ὁ Ἑγγλέζος γίγαντας.

— Καὶ βέβαια, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Φύλαρχος. Θὰ γίνουν ὅλα ὅπως ἀκριβῶς τὰ θέλεις.. Φτάνει ν' ἀφήνης πιά τούς κυνηγούς μου λεύθερους.. Καὶ τώρα κάθησε νά πιούμε γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴ φιλία μας.

Ὁ Ταρζάν πίνει γρήγορα μερικά ποτήρια δυνατό ποτὸ καὶ φιλώντας στὰ μάγουλα τὸν κακοῦργο Ἀναγὰθ, φεύγει τρέχοντας. Βιάζεται νὰ φτάση στὴ σπηλιά του πού τὸν περιμένει ἡ πανώρια Ταταμπού.

Στὸ δρόμο μурμουριζει χαμογελώντας σατανικά:

— Ἔννοια σου Γκαούρ: Κι ὅ,τι δὲν κατάφερε ὁ Ναζράτ, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τὸ καταφέρει ὁ Ταρζάν!...

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ Κ' Η ΓΚΑΜΗΛΑ

Μὰ οἱ ὦρες περνᾶνε... Στὴ Ζούγκλα ἔχει ἀρχίσει πιά νὰ σουρουπώνη.

— Θ' ἀργήσω πολὺ νὰ φτάσω, μурμουριζει ἀνήσυχος ὁ Ταρζάν.

Ὅμως ξαφνικά κάποιος θόρυβος φθάνει στ' αὐτιά του. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς κάτω βλέπει καὶ τὸ πρόσωπό του παίρνει χαρούμενη ἔκφρασι.

Ἀπ' τὸ πλαῖνὸ μονοπάτι περνᾶνε δυὸ μαῦροι ἰθαγενεῖς: Ἕνας γέροντας κ' ἕνας νέος. Σέρνουν μιὰ γκαμήλα φορτωμένη: δυὸ τεράστια κο-

φίνια μὲ καρύδες...

— Σταθῆτε! φωνάζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ τρέχει κοντά τους.

Μοῦ χρειάζεται ἡ γκαμήλα σας, τοὺς λέει διστακτικά. Θέλω νὰ μὲ πάη στὴ σπηλιά μου... Ἀειντε λοιπόν: Ξεφορτώστε τίς καρύδες σας νὰ τελειώνουμε!..

Ἐκεῖνοι, τὸν παρακαλᾶνε νὰ τοὺς λυπηθῇ, μὰ ὁ Ταρζάν τοὺς θρίζει, τοὺς χτυπάει καὶ τοὺς κλωτᾷ. Ὑστερα λύνει τὰ σχοινιά κι' ἀφήνει νὰ σωριαστοῦν κάτω τὰ κοφίνια καὶ νὰ σκορπιστοῦν, ἔδω κι' ἐκεῖ, οἱ καρύδες τους.

Ταυτόχρονα σχεδὸν πηδάει στὴ ράχι τοῦ ζώου. Μὰ ἡ γκαμήλα — λὲς καὶ καταλαβαίνει τὸ ἄδικο—δὲν ξεκινάει μὲ κανένα τρόπο.

— Ἔεεε, φωνάζει ἄγρια στοὺς δυὸ γκαμηλιέρηδες. Κόψτε γρήγορα δυὸ χοντρά κλαδιά καὶ βαρᾶτε τῇ!

Ὁ γέροντας κι' ὁ νέος κόβουν τὰ κλαδιά, μὰ ἀντὶ νὰ χτυπήσουν τὸ ζῶο, ἀρχίζουν νὰ χτυπᾶνε ἐκεῖνον!

— Μαῦρα σκυλιά! οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν. Σταθῆτε νὰ κατέβω καὶ θὰ σᾶς δείξω ἑγώ.

Καὶ πηδῶντας ἀπ' τὴ ράχι τῆς γκαμήλας κάνει νὰ τραβήξῃ τὸ φονικὸ μαχαίρι του γιὰ νὰ τοὺς σπαράξῃ. Μὰ ἡ θήκη του εἶναι ἄδεια. Ξέχασε πῶς τὸ εἶχε δώσει στὴν Ταταμπού σὺν τὴν ἔστειλε νὰ τὸν περιμένῃ στὴ σπηλιά του.

Ὅμως, ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν διστάζει στιγμῇ:

— Τώρα θά δῆτε! μουγγρίζει μέ λύσσα. Καί παρατῶντας τὴν γκαμήλα, χύνεται ἀκράτητος κατὰ τὴ σπηλιά του.

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν δειλιάζει νὰ πάη στὴ σπηλιά του, ἔστω καί... ποδαρόδρομο!

Ἄν τύχαινε νᾶταν ἐκεῖ ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο, θά τοῦ φώναζε, ἀλλάζοντας κάπως τὴ γνώστη παροιμία γιὰ τὸ πεπόνι:

— "Ὅποιος δὲν ἔχει μαχαίρι, δὲν τρώει... γκαμήλα! Χά, χά, χά!...

Ἔχει νυχτώσει πιά ὅταν ὁ Ταρζάν φθάνει λαχανιασμένος στὴ σπηλιά του. Ἡ Τάταμπου τὸν περιμένει ἀπ' ἔξω, θηματίζοντας νευρικά καὶ ἀνυπόμονα:

— Ἀργησες πολύ, τοῦ λέει. Τώρα εἶναι σκοτάδι. Πῶς θά ψάξω νὰ βρῶ καταφύγιο γιὰ τὴ νύχτα;

Δὲν πειράζει, τῆς λέει. Κοιμᾶσαι ἀπόψ' ἐδῶ. Μαζί μὲ τὴ Χουχού. Ἐγὼ θά πλαγιαίσω ἔξω...

Κι' ὁ μέσως ρωτᾷ:

— Ἡ Χουχού ποῦ εἶναι; Δὲν τὴν ἀκούω!

— Μέσα στὴ σπηλιά σου, τοῦ ἀποκρίνεται ἡ μελαψὴ κόρη. Τὴν ἔχω δέσει χερσὸ πόδα... Μόλις μὲ εἶδε χύθηκε νὰ μὲ σπαράξη...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μπαίνει ἀμέσως στὴ σπηλιά. Βλέπει τὴ μαύρη πυγμαία τυλιγμένη μὲ χορτόσχοινα.

— Γιατί φέρθηκες ἔτσι στὴν

ἱατάμπου; τὴ ρωτᾷ.

— Ἀχ, ἀφέντη, ἀφεντάκο μου, τοῦ ἀποκρίνεται. Αὐτὴ ἡ κρεμανταλοῦ μου ξεμουάλισε τὸν Ποκοπίκαρο! Τώρα κουβαλήθηκ' ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ ξεμουάλισῃ κι' ἐμένα! Μὲ συγχωρεῖτε κιδῶλας!...

Ὁ Ταρζάν παίρνει ἓνα μαχαίρι ἀπὸ κάπου. Κόβει τὰ χορτόσχοινα ποῦ τὴ δένουν κι' ἀρπάζοντας τὴν ἀπ' τὸ τσουλούφι, τὴ θάζει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Προχωρεῖ ἀρκετὰ ἔτσι, ἐνῶ ἡ ἄμοιρη Χουχού στριγγλίζει σὰν γουρνόπουλο ποῦ τὸ σφάζουν.

Τέλος, σταματᾷ κάπου καὶ παρατῶντας τὴν, τῆς δίνει ταῦ τόχρονα μιὰ φοβερὴ κλωτσιὰ στὰ πσινά.

Ἡ πυγμαία ἐκσφενδονίζεται ψηλὰ σὰν μαύρη μπάλλα διαγράφοντας ὅμως καμπύλη, στὸν ἀέρα, καταφέρνει εὐτυχῶς κι' ἀρπάζεται ἀπ' τὰ κλαδιά κάποιου δέντρου. Ἐτοί δὲν πέφτει κάτω γιὰ νὰ σκάσῃ σὰν καρπούζι!

— Γκρεμοτσακίσου ἀπ' ἐδῶ, τῆς φωνάζει ἄγρια ὁ λευκὸς γίγαντας. Εἶμαι πολὺ θυμωμένος μαζί σου!

— Καλέ, καὶ νὰ μὴ ξαναγυρίσω ποτὲ στὴ σπηλιά, ἀφέντη μου; τὸν ρωτᾷ ἀπὸ ψηλὰ ἡ Χουχού.

— Τὸ πρῶτ' ἔλα, τῆς ἀποκρίνεται. Μπορεῖ νὰ ἔχω ξεθυμῶσει!

Ἡ πυγμαία κατεβαίνει ἀπ' τὸ δέντρο καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Ἀπὸ μακριὰ ὅμως φωνάζει στὸν Ταρζάν:

— Καλὲ ξέρω γιατί με διώχνεις! Γὰ νά μείνης μονάχος σου με τὴν κρεμανταλοῦ, με ἀουγχωρεῖτε κιόλας!

“Υστερα μурμουρίζει σκεπτική :

— Καλὲ ἀφοῦ εἶσαι τέτοιος, θά δῆς: Παγαίνω κι' ἐγὼ νά κοιμηθῶ με τὸν Ποκοπικάρο μου!

“Ὅταν ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά του, ἡ Ταταμποῦ τὸν ρωτᾷ με ἄγωνία:

— Πέσ' μου λοιπόν! Πέσ μου τὶ ξέρεις γιὰ τὸν Γκαοῦρ;

— Θά πάω νά χτυπήσω κανένα ζαρκάδι, τῆς ἀποκρίνεται. Μετὰ τὸ φαί θά τὰ ποῦμε.

“Ἡ μελαψὴ “Ελληνίδα τὸν προειδοποιεῖ:

— Κρέας δὲν τρώω ποτέ! “Ὁ Γκαοῦρ μ' ἔχει μάθει νά μὴ τρέφωμαι με πτώματα! Ζῶ μονάχα με τρυφερά θλασάρια, φρούτα καὶ καρπούς!

— Δὲν πειράζει, μурμουρίζει ὁ Ταρζάν. Θά τὸ φάω ἐγώ. Θά φέρω καὶ γιὰ σένα κάτι...

Παίρνει ἀπὸ μιὰ γωνιά τὸ τόξο, τὶς σαῖτες του κι' ἕνα μεγάλο σάκκο ἀπὸ τομάρι λύκου. Καὶ τῆς λέει ξεκινώντας:

— Περίμενέ με, ὁμορφούλα μου. Θά γυρίσω γρήγορα!...

.....

“Ἐχουν περάσει δυὸ ὁλόκληρες ὥρες ὅταν γυρίσῃ. Φέρνει ἕνα μικρὸ σκοτωμένο ζαρκάδι καὶ διαλεχτὰ φρούτα. “Ανάθει γρήγορα φωτιά στὸ τζάκι τῆς σπηλιάς, ψήνει τὸ ζαρκάδι κι' ἀρχίζει νά τὸ καταβροχθίσῃ με ὄρεξι. “Ἡ

Ταταμποῦ τὸν περιμένει μελαγχολικὴ, χωρὶς νά θάξῃ τίποτα στὸ στόμα τῆς.

— Δὲν πεινάω, μурμουρίζει. Βιάζομαι μονάχα νά μάθω τὶ ἔχεις νά μοῦ πῆς γιὰ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴ Λιλούτα πού εἶναι «χίλιες φορές πιὸ ὁμορφὴ ἀπὸ μένα»!

“Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναγκάζεται σὲ λίγο νά διακόψῃ τὸ φαγητό του: Τὸ ζαρκάδι καὶ τὰ φρούτα ἔχουν σωθῇ.

Εἶναι πιὰ μεσάνυχτα ὅταν ἀνοίγῃ, ἐπὶ τέλους, τὸ στόμα του κι' ἀρχίζει νά τῆς λήη...

«ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ!»

Ψηλά, στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ, ὁ Ποκοπικό ροχαλίζει σὰν πουντιασμένους δράκος!

Ξαφνικά, νοιώθει κάποιον νά τὸν σκουντᾷ με τὴν ποδάρια του.

— Σῆκω, τοῦ κάνει ὁ Γκαοῦρ. Κάποιος σὲ φωνάζει. “Ακου:

Ταυτόχρονα σχεδόν, ἡ στριγγλιάρικη φωνὴ τῆς Χουχούς σχίζει τὸν ἀέρα:

— Ποκοπικάρεεεε! Ποκοπικάρεεε!

— Μπὰ πού νά σκάσῃ! κάνει ἔξω φρενῶν ὁ νᾶνος! Στὸν ὕπνο του θά με εἶδε ὁ «Μαῦρος Κουμπάρας»!

Σηκώνεται ὁμως, κατεβαίνει τὰ βράχια καὶ φτάνει κάτω.

— Τὶ ἀγαπᾶτε, μαμζέλ Χουχούκα; ρωτᾷει εἰρωνικὰ.

— Καλὲ ἐσένα, χρυσὸ μου, με συγχωρεῖτε κιόλας! “Αλλά

·Ο Ταρζάν χτυπάει αλύπητα τὸν Ποκοπίκο, σὺρλιάζοντας :
— Θὰ σὲ σκοτώσω σκύλε ! Λέγς γρήγορα τί ξέρεις . . .

δὲν ἦλθον περὶ τούτου !

— Ἀλλὰ περὶ ποίου, περι-
καλῶ;

— Ἄστα καὶ μὴ τὰ ρωτᾶς,
πετροκότσιφά μου ! Ὁ Ταρ-
ζάν κι' ἡ Ταταμπού τὰ κανο-
νίσανε ! Καλέ, νὰ μὴ σὲ χα-
ρῶ, χρυσό μου ! Ἀφοῦ μὲ διώ-
ξανε γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε ἀπό-
ψε μοναχούλια τοὺς ἐντὸς τῆς
σπηλέας, μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας !

Ὁ νᾶνος γουρλώνει τὶς μα-
τάρες του :

— Ἀλήθεια, μωρὴ Μαμζέλ ;

— Νά ! Στὰ στέφανα πού
θὰ φορέσουμε !

— Τρομάρα νὰ σοῦρθη «Μαῦ
ρο γαῖδουράγκαθο» ! Ἄειντε,
τώρα... Σκαρφάλωσε πάνω νὰ
παρουσιαστῆς στὸν καπετὰν
Μαντράχαλο. Καὶ πρόσεξε κα-

λά : Ἄν σὲ ρωτήση, θὰ τοῦ
πῆς πὼς σ' ἐδιώξε ὁ «Μεγαλειό-
τατος» ἀπ' τὴ σπηλιά του κι'
ἦρθες νὰ ψοφολογήσης ἐνθά-
δε... Γιὰ τὴν κυρά Λουκούμω
δὲν θὰ τοῦ πῆς λέξι. Κατάλα-
βες ; Ἀλλοιῶς, φουκαριάρα
μου, δὲν θὰ σὲ παντρευτῶ στὸν
αἰῶνα τὸν ἅπαντα ! Ἄν σὲ ρω-
τήση καὶ γιὰ λόγου μου, πέσ'
τοῦ πὼς θαρέθηκα ν' ἀνέθω
καὶ θὰ κοιμηθῶ κάτω...

Ἡ Χουχού κάνει πὼς χασ-
μουριέται :

— Ἀμ, κι' ἐγὼ ἔχω μιὰ
νύστααα ! Ποῦ ν' ἀνεβαίνω
τώρα ἐκεῖ πάααανω !

Ὁ Ποκοπίκο τὴ σπρώχνει :

— Βρὲ, ἀειντε, μὴ σὲ σφά-
ξω καί... κλαῖς ! Μὲ τὰ χασ-
μουρητὰ ἐμένα δὲν μὲ κόβεις !

Ἔτσι, ἡ πυγμαία ἀρχίζει νὰ

σκαρφαλώνη στὰ θράχια, ἐνῶ ὁ νᾶνος τὸ θάζει — ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ — στὰ πόδια, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὴ μακρυνὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Ὁλόγιομο λαμπρὸ φεγγάρι φωτίζει ἀπόψε τὸν καθάριο οὐρανό!...

ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ: ΜΗΔΕΝ

Ὁ Ποκοπικό ἔχει ξεπεράσει τὴ μισὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, ὅταν παράξενο ποδοχολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζη. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ἀντικρύνει τὸν τρομακτικὸ γοριλλάνθρωπο Νταμπούχ, μὲ τιμητικὴ ἀκολουθία ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά γιγαντόσωμιους γορίλλες!...

— Περίπολος! μурμουρίζει ὁ νᾶνος. Θὰ ζητάνε ταυτότητες!

Ξσφνικά ὅμως, ἕνας ἀπ' τοὺς συνοδοὺς γορίλλες τὸν βλέπει καὶ τρέχοντας κοντά, τὸν ἀρπάζει στὰ χοντρά τριχωτὰ του χέρι. Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρεται στὸν Νταμπούχ κλαψιάρικα:

— Μίλα του, μωρὲ Μπάρμπα Δεινόσαυρε, νὰ μ' ἀφήσηγη! Θὰ τὸν σφάξω καὶ θὰ λερώσω τὴ χατζάρα μουουου!

Ὁ τερατόμορφος θηριάνθρωπος κᾶτι φωνάζει στὸ γορίλλα του. Κι' ἐκεῖνος παρατάει ἀμέσως τὸ νᾶνο.

Ὁ Νταμπούχ λέει τώρα στὸ νᾶνο τρεῖς λέξεις, κατὰ τὴ συνθειά του:

— «Φίλος» — «Γκαούρ» — «Ἐμένα»!

Θέλει δηλαδὴ νὰ τοῦ πῇ: «Ὁ φίλος τοῦ Γκαούρ εἶναι

καὶ δικὸς μου φίλος».

Ὁ Ποκοπικό ὅμως παρεξηγιέται. Νομίζει πὼς τὸν κατηγορεῖ ὅτι εἶναι φίλος τοῦ Γκαούρ. Καὶ θέλει νὰ τοῦ πῇ: «Τι φίλος, θρὲ Ἀμπλαούμπα;... Τὸν Γκαούρ τὸν ἔχω γιὰ νὰ μοῦ συγυρίξῃ τὴ σπηλιά. Νὰ μοῦ στρώνῃ τὸ κρεβάτι, νὰ μοῦ σερβίρῃ τὸ πρωῒνὸ μου καὶ τὰ τοιαῦτα!». Μὰ πὼς νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλ' αὐτὰ μὲ τρεῖς μονάχα λέξεις; Σπάει καὶ ἐκνασπάει τὸ κεφάλι τοῦ ὥπου, βρίσκοντας τὴ λύσι, μурμουρίζει θαρεῖα:

— «Ἐγὼ» — «Μαντράχαλο» — «Καμαριέρα»!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια μὲ τὴ χοντρή θαθεῖα φωνή του:

— Χού, χού, χού! Χού, χού, χού!...

— Ἀμάν, κύρ Τριλεξόπουλε, τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Σταμάτα νὰ γελάς, γιατί μοῦ θυμίζεις τὴ Χουχού!...

Ἔτσι ὁ Ποκοπικό παίρνει θάρρος καὶ τὸν ρωτάει:

— Ἀλήθεια: Ποῦ λημεριάζεις, μπάρμπα Τέτοιε; Μπορεῖ νὰ τὰ θροῦμε καμμιὰ φορὰ σκούρα καὶ νὰ χρειαστῇ νὰ βάλης κανένα χεράκι!

Ὁ Γοριλλάνθρωπος δείχνει πὼς δὲν καταλαβε. Κι' ὁ νᾶνος τοῦ ἔξηγεῖ:

— «Νύχτα» — «Ψοφολογάς» — «Ποῦ».

Καὶ συμπληρώνει:

— Τὶ ὁδὸς καὶ ἀριθμὸς, δηλαδή;

Ὁ Νταμπούχ καὶ πάλι δὲν καταλαβαίνει. Κι' ὁ Ποκοπικό ξαπλώνει κάτω, κλείνει τὰ μά-

τια του, κάνει πώς κοιμάται και σκάει «τρία» μακρόσυρτα ροχαλητά!

— Χού, χού, χού! ξεκαρδίζεται πάλι στα γέλια ο θηριάνθρωπος, πού κατάλαβε επί τέλους τι ήθελε νά τον ρωτήσει. Καί τοῦ ἀποκρίνεται:

— «Καλύθα» — «Δέντρο» — «Ψηλά»!

— Τώρα μᾶς φώτισες, μπάρμπα Θεϊέ! μουρμουρίζει ο νᾶνος.

Θυμάται ὅμως ἀμέσως πώς κάποτε εἶχε δεῖ στά ψηλά κλαδιά κάποιου δέντρου μιὰ ξυλῆνια καλύθα.

— Ἐν τάξει, τοῦ λέει. Κατάλαβα: Σέ ρετιρὲ μένεις καί τοῦ λόγου σου!

Ἄντα μπουχτὸν ἀποχαιρετάει τώρα:

— «Τύχη» — «Καλὴ» — «Ἐ-χει».

Κι' ὁ Ποκοπικό τοῦ ἀνταποδίδει τὸ χαιρετισμό:

— «Γεῖα» — «Χαρά» — «Ντάν».

Ο ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ!

Ἄντα συνεχίζει τὸ δρόμο του γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θέλει νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του καὶ ν' ἀκούσῃ μὲ τ' αὐτιά του, ἂν ἡ Ταταμπού θρῖσκετ' ἐκεῖ. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, καθώς προχωρεῖ, μουρμουρίζει:

— Ἀδύνατον! Δὲν μπορεῖ νὰ μούχη κάνει τέτοια... ἀπίστια!...

Ὅσπου κάποτε φθάνει ἐκεῖ. Καὶ πατώντας, ἄκρη-ἄκρη, στὶς τεράστιες γυμνὲς πατοῦσες του, πλησιάζει στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, κρυφοκυ-

τάζει κι' ἀφουγγράζεται.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ Ταρζάν ἔχει καταθροῦθῃσι μονάχος του τὸ ζαρκάδι καὶ τὰ φρούτα κι' ἀρχίζει νὰ λήη στὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας»:

— Ὁ Γκαούρ, ἀγαπητὴ μου, Ταταμπού, δὲν εἶναι καθόλου ἐν τάξει ἀπέναντί σου! Εἶναι κρῖμα κι' ἄδικο μιὰ νέα κι' ὁμορφὴ κοπέλλα σάν κι' ἐσένα, νὰ τὸν ἀγαπᾷς καὶ νὰ ὑποφέρῃς γιὰ ἕναν τιποτένιο σάν κι' αὐτόν!... Ἄν ἀγαποῦσες ἐμένα, καὶ τὴ ζωὴ μου θὰ θυσιά-ζα γιὰ τὴν εὐτυχία σου! Θὰ ἔχυνα καὶ τὸ αἷμα μου ἀκόμα γιὰ...!

— Αὐτὰ δὲν μ' ἐνδιαφέρουνε, τοῦ κάνει ἀπότομα ἡ Ταταμπού. Μίλα μου γιὰ τὸν Γκαούρ. Μονάχα γι' αὐτόν!...

Ἄντα μπουχτὸν ξεροκαταπίνει καὶ συνεχίζει:

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπιμένῃς, θὰ στὰ πῶ ὅλα: Ὁ Γκαούρ εἶναι ξετρελλαμένος μὲ τὴν πανώρια Λιλούντα, τὴν κόρη τοῦ φύλαρχου Ἀναχάθ! Νομίζω πὼς τὸ ξέρει κι' ὁ πατέρας της... Ἐγὼ ἀκούσει μάλιστα πὼς γρήγορα θὰ γίνουνε κι' οἱ γάμοι τους... Αὔριο, ὁ Γκαούρ εἶναι καλεσμένος στὸ παλάτι τοῦ μέλλοντος πεθεροῦ του... Πρῶτ-πρῶτ θὰ ξεκινήσῃ ἀπ' τὸ πέτρινο θουνό... Ἄν θέλῃς πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε κάπου καὶ νὰ παραφυλάξουμε. Θὰ τὸν δῇς μὲ τὰ ἴδια σου τὰ μάτια. Ψέματα ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ λέω!

Ἄντα Ποκοπικό πού τὸν ἀκούει κρυμμένος στὸ ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς, συλλογιέται: «Μπρά-

θο ο Γκαούρακας! Και μᾶς κάνει τὴν ἀθώα περισσότερά!».

Ἡ Ταταμποῦ ρωτᾷ τὴν Ταρζάν :

— Κι' ἐσὺ πῶς τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά;

Ἐκεῖνος μένει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Ὑστερα τῆς ἀποκρίνεται:

— Ὁ Ποκοπικό μου τὰ εἶπε.

Ὁ νᾶνος δὲν κρατιέται:

— Φίλοι σου, ἀρχιψεύταρε ! φωνάζει δυνατά.

Καταλαβαίνει ὅμως ἀμέσως τὴ γκάφα του καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια νὰ σωθῇ!...

Ὅμως, ἡ Ταταμποῦ ἔχει θγῆ γρήγορα ἔξω. Τὸν κυνηγᾷ, τὸν πιάνει καὶ τὸν φέρνει στὴ σπηλιά :

— Κρυφάκουγες; τὸν ρωτᾷ.

— Ὁχι.

— Καὶ τί ζητοῦσες ἐδῶ;

— Ραντεβουδάκι, ντέ! Ραντεβουδάκι μὲ τὴ Χουχούκα μου!

— Ξέρεις ἐσὺ πῶς ὁ Γκαούρ ἀγαπᾷ καὶ θὰ παντρευτῇ τὴ Λιλούντα, τὴν κόρη τοῦ φύλαρχου Ἀναχάν;

— Ἀλήθεια; ! κάνει χαρούμενος ὁ νᾶνος. Πρώτη φορά ἀκούω αὐτὸ τὸ εὐχάριστο νέο! Μὲ τὸ καλὸ, τὸ λοιπόν, καλὰ στέφανα καὶ θίον γρασιδὸ-σπαρτον!

Ἀμέσως ὅμως, γυρίζοντας στὸν Ταρζάν, τοῦ λέει:

— Δὲν ντρέπεσαι, θρέ; Γερός ἄνθρωπος καὶ νὰ λὲς ψέματα; Πιπέρι θὰ σοῦ θάλω στὸ στόμα!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

ἀγριεύει ἀπότομα. Ἀρπάζει μὲ τ' ἀριστερὸ χέρι τὸν Ποκοπικό καὶ μὲ τὸ δεξιὸ ἓνα μακρὸ κόκκαλο ἀπ' τὸ ζαρκάδι, κι' ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπάει ἀλύπητα:

— Θὰ σὲ σκοτώσω σκύλε!.. Ξαναπές ἐδῶ, μπροστά στὴν Ταταμποῦ, ὅλα ὅσα μοῦ εἶπες ἰδιαιτέρως.

— Σταμάτα μωρὲ «Μεγαλειότατε» τίς κοκκαλιές καὶ θὰ στὰ πῶ ὅλα μὲ τὸ «οἱ» καὶ μὲ τὸ «νίγμα»!...

Ο ΜΠΕΜΠΕΚΟΣ
ΜΕ ΤΑ ΒΕΛΗ...

Κι' ὁ νᾶνος ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογήσῃ ψεύτικα :

— Τὸ λοιπόν, μάλιστα: Ὁ καπετὰν Μαντράχαλος ἀγαπᾷ τὴν πανώρια... Ἀναχάθ, τὴν κόρη τοῦ φύλαρχου... Λιλούντα!...

— Πῶς; ! τοῦ κάνει ἄγρια ὁ Ταρζάν. Ἀνάποδα τὰ εἶπες!

Κι' ὁ Ποκοπικό διορθώνει :

— Μὲ συγχωρεῖτε... Ἦθελαν νὰ πῶ πῶς ὁ Γκαούρακας ἀγαπᾷ τὸν φύλαρχο Ἀναχάθ, τὸν πατέρα τῆς πανώριας Λιλούντα! Καλὰ τὰ εἶπα τώρα; Ἐξω φρενῶν ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρπάζει πάλι τὸν Ποκοπικό καὶ τὸ κόκκαλο τοῦ ζαρκαδιοῦ.

— Μή, τοῦ φωνάζει ἡ Ταταμποῦ.

Καὶ παίρνοντας ἀπ' τὰ χέρια του τὸ νᾶνο, μурμουρίζει :

— Ὁ Ποκοπικό μοιάζει τοῦ Γκαούρ: Δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ψέματα!..

— Μὰ αὐτὸς μοῦ τὰ εἶπε, κάνει σαστισμένος ὁ Ταρζάν.

— Δεν ξέρω, τοῦ ἀποκρίνεται. Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε τὸ πρῶτ. Μόνο ἂν δῶ τὸν Γκαοῦρ νὰ μπαίνει στὸ παλάτι τοῦ Ἀναγὰς, θὰ πιστέψω...

Καὶ κρατώντας στὴν ἀγκαλιά της πάντα τὸν Ποκοπίκο, θγαίνει ἀπ' τὴ σπηλιά καὶ κάθεται κάτω...

— Ἐλα μέσα νὰ πλαγιάσης, τῆς φωνάζει ὁ λευκὸς γιγάντας.

— Δεν πειράζει, τοῦ ἀποκρίνεται. Σὲ λίγο ξημερώνει. Ὁ νῆνος τῆς λέει σιγὰ σ' αὐτὴ :

— Ἀειντε, κυρά Λουκούμω! Τὰ νάζια σου κάνεις τώρα!...

Σὲ λίγο ὁ Ταρζάν — παραφωγμένος καθὼς εἶναι — ροχαλίζει μέσα στὴ σπηλιά.

Ὁ Ποκοπίκο θρῖσκει τὴν εὐκαιρία καὶ λέει στὴ μελαψὴ Ἑλληνίδα:

— Μὴ τὸν πιστεύεις... Ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτα. Αὐτὰ πού σου λέει εἶναι ψέματα! Ὁ Γκαοῦρ εἶναι λεβέντης! Τέτοιες ἀτιμίες δὲν τις κάνει... Σ' ἀγαπάει ὁ φουκαριάρης! Σ' ἀγαπάει μέχρις ἀηδίας!

— Τότε γιατί δὲν θέλει νὰ παντρευτοῦμε; τὸν ρωτᾷ ἡ νέα. Γιατὶ μὲ ἄφησε νὰ φύγω;

Ὁ νῆνος κουνᾷ τὸ κεφάλι του :

— Τὶ νὰ κάνῃ ὁ ἄμοιρος!... Ἀφοῦ βλέπει πῶς... ἐνδιαφέρομαι τοῦ λόγου μου!...

Ἡ Ταταμποῦ χασμουριέται χομογελαστὰ. Εἶναι κατὰκοπη καὶ ξενοχτισμένη. Καὶ γέρνοντας ἀργά, ἀκουμπᾷ τὴ ράχι τῆς σὲ μιὰ πέτρα κι' ἀποκοιμῆται θαθειά!...

Ὁ Ποκοπίκο τὴν κυττάζει. Καὶ στὴν κωμικὴ ἔκφρασι τοῦ προσώπου του ζωγραφίζεται μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη, στοργὴ καὶ συμπόνια! Ἐνῶ ἄθελα τὰ χεῖλια του ψιθυρίζουν:

— Καημένο κορίτσι! Ἡ τρυφερὴ καρδιά σου σπαράζει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πανώριου Γκαοῦρ!... Νοιώθω πόσο πολὺ θὰ ὑποφέρῃς!... Γι' αὐτὸ πασχίζω μὲ τις βλακειές μου νὰ σὲ διασκεδάσω!... Νὰ σὲ κάνω νὰ ξεχνᾷς γιὰ λίγο τὸν πένο καὶ τὸ σπαραγμὸ σου!

Κι' ἀναστενάζοντας θαθειά προσθέτει :

— Ἀχ, θάχ, καὶ ντουρουνταντράμ — ντουρουνταντράμ! Ἐρωτας εἶναι αὐτός! Δεν εἶναι... ποντικοκουτσουλίες, μὲ τὸ συμπάθειο!... Αὐτὸ τὸ «Φτερωτὸ πιτσιρίκι» τὰ κάνει ὅλα!

Καὶ στὴ στιγμὴ σκαρώνει τὸ ἀπαραίτητο στιχάκι του καὶ τὸ ... φालτσάρει τραγουδιστὰ:

*« Ἀνάθεμα τὸν Ἐρωτα
πὺν κόσμῳ ξεμυαλίζει!
Πὺν ρίχτει τις σαῖτες του
καὶ τις καρδιές σουβλίζει!
Ἐ, ρε ξύλο πὺν τὸ θέλει,
ὁ Μπεμπέκος μὲ τὰ βέλη! »*

Ὑστερα, συλλογιέται νὰ τρέξῃ στὴ σπηλιά τοῦ Γκαοῦρ. Νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ πῶς κάποια καινούρια λαχτάρια τοῦ ἐτοιμάζει ὁ «Μεγαλειότατος». Καὶ ξεφεύγοντας ἀπότομα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τῆς Ταταμποῦ, τὸ θάζει σὰ πόδια...

Ἡ κοιμισμένη Ἑλληνίδα ξαφνιάζεται, ξυπνάει καὶ τὸν φωνάζει. Μὰ ὁ νῆνος ἔχει γίνεῃ ἄφαντος!

‘Απ’ τὶς φωνές της ξυπνάει στὸ θάθος τῆς σπηλιάς ὁ Ταρζάν καὶ θγαίνει ἔξω.

— Ἐχασα τὸν Ποκοπίκο, τοῦ λέει.

— Δὲν θαρρεῖσαι, τῆς ἀποκρίνεται. Θὰ τὸν ξαναβροῦμε.

Στὸ μεταξύ, ἔχει ἀρχίσει νὰ χαράζει.

— Πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀμέσως, Ταταμπού, μουρμουρίζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Θὰ πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε κοντὰ στὸ παλάτι τοῦ φύλαρχου Ἀναχάθ. Θέλω νὰ δῆς μὲ τὰ μάτια σου πὼς αὐτὰ ποῦ σοῦ εἶπα ἦταν ἀληθινὰ!...

— Πᾶμε, τοῦ κάνει ἡ Ταταμπού. Καὶ ξεκινᾶνε κι’ οἱ δύο τοὺς τρέχοντας.

Ο ΑΝΑΧΑΘ ΟΜΟΛΟΓΕΙ

Ὁ νᾶνος φτάνει στὴ σπηλιά τοῦ Γκαούρ. Ἡ Χουχού τὸν ὑποδέχεται χαρούμενη:

— Καλῶς τὸν Ποκοπίκαρό μου! Καλὰ ἔκανες καὶ ἦρθες. Μόνο νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς θὰ καθήσης φρόνιμος. Φιλιά καὶ τὰ τοιαῦτα δὲν θέλω. Ἐκτός ἀν... ἐπιμένεις πολὺ.

— Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ; τὴ ρωτᾷ.

— Ἀστα, καλέ! Ποῦ νὰ σὺ τὰ λέω! Πάει νὰ παλέψῃ μὲ τὸν Νταμπούχ. Ἦρθε πολὺ πρωτὶ καὶ τὸν πῆρε ἓνας ἀράπης τοῦ φύλαρχου Ἀναχάθ...

— Πᾶμε, τῆς κάνει θιαστικός ὁ νᾶνος. Πᾶμε κι’ ἐμεῖς ἐκεῖ...

... Ὁ Ταρζάν κι’ ἡ Ταταμπού ἀκολουθώντας κάποιον λοξὸ σύντομο μονοπάτι, φθάνουν πρῶτοι κοντὰ στὸ παλάτι τοῦ

φύλαρχου. Καὶ κρύβονται κάπου ἐκεῖ...

Καὶ νά: Σὲ λίγο τὰ μάτια τῆς πανώριας Ἑλληνίδας ἀνοίγουν διάπλατα! Μπροστά της ἀντικρύζει τὸν Γκαούρ τοῦ προχωρεῖ πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ παλατιοῦ. Πίσω τὸν ἀκολουθεῖ ἓνας μαῦρος ἰθαγενής.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παραξενεύεται μὲ τὴν ἡσυχία ποὺ βλέπει.

— Ποῦ εἶναι ὁ Νταμπούχ κι’ οἱ γορίλλες του ρωτᾷ τὸν ἀράπη.

— Δὲν ξέρω... Μπορεῖ νὰ φύγαν. Πᾶμε μέσα καὶ θὰ μάθουμε! Καὶ μπαίνουν στὸ παλάτι τοῦ Ἀναχάθ.

— Πιστεύεις λοιπὸν τώρα; ρωτᾷ σιγὰ ὁ Ταρζάν τὴν Ταταμπού;

— Ὁχι, ἀκόμα τοῦ ἀποκρίνεται. Ἄκουσα τὸν Γκαούρ νὰ μιλά γιὰ τὸν Νταμπούχ. Μπορεῖ νὰ μὴν ἦρθε ἐδῶ γιὰ γαμπρός... Νὰ ἦρθε γιὰ κάποιον ἄλλο λόγο.

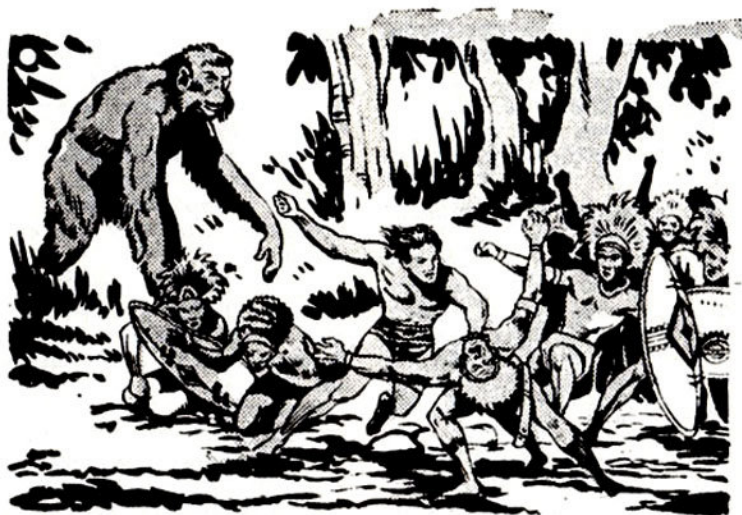
— Καὶ τί θὰ κάνης γιὰ νὰ βεβαιωθῆς;

— Θὰ μῶ στὸ παλάτι καὶ θὰ ρωτήσω τὸν ἴδιο τὸν Φύλαρχο. Τότε μονάχα θὰ πιστέψω...

... Τὰ μάτια τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ἀναχάθ θολώνουν ἀπὸ πῶθο μὲν ἀντικρύζει τὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

— Πέσ’ μου, Φύλαρχε, τὸν ρωτᾷ ἐκείνη. Τί ζητᾷ ὁ Γκαούρ ἐδῶ;

— Εἶναι ἀρραβωνιαστικός τῆς κόρης μου! Τῆς... τῆς... τῆς...

‘Ο γοριλλάνθρωπος Νταμπεύχ φτάνει τρέχοντας κι αρχίζει νά βοηθά τόν υπέροχο ‘Ελληνα νίγαντα πού παλεύει και χτυπιέται με τούς μανιασμένους μαύρους . . .

— Τῆς Λιλούντα, τοῦ λέει ἡ Ταταμπού.

— Ναί, μωρέ, τῆς Λιλούντα! κάνει ἐκεῖνος. Δύσκολο ὄνομα κι' αὐτό! ‘Ολο τὸ ξεχνάω, νά πάρ' ἡ ὀργή!...

Καὶ συνεχίζει:

— ‘Ετσι πού λές, κοπέλλα μου! ‘Αγαπιῶνται ἀπὸ καιρό. Γρήγορα θά τοὺς παντρεύω... ‘Ο Γκαοῦρ φαίνεται καλὸ παιδί...

‘Η καρδιά τῆς Ταταμπού πάει νά σπάσῃ. Καὶ συλλογιέται :

«— ‘Ο Γκαοῦρ ἀγαπάει κάποια ἄλλη. Δὲν τὸν κατηγορῶ γι' αὐτό. ‘Ομως ἔπρεπε νά μοῦ τὸ πῇ. Νά μὴ με ἀφήνῃ νά ἐλπίζω. Τώρα μόνο ὁ θάνατος πιά θά μπορέσῃ νά με

παρηγορήσῃ!

Ξαφνικά, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται!

Μιά γεροδεμένη λευκὴ γυναίκα παρουσιάζεται κοντά

— Πρόστυχε! φωνάζει στὸν ‘Αναχάθ. Πᾶς νά ξεγελάσῃς κι' αὐτὴ τὴν ἄμοιρη γιὰ νά τὴν κάνῃς σκλάβο σου, ὅπως ἔκανες κι' ἐμένα!... Μὰ ὄχι, δὲν θά σέ ἀφήσω!...

Καὶ γυρίζοντας στὴν Ταταμπού :

— Πρόσεξε, τῆς λέει. ‘Ο φύλαρχος δὲν ἔχει καμμιά κόρη! Ψέματα σοῦ λέει... ‘Ενα πᾶνῳριο μελαψὸ παλικᾶρι πρὶν λίγο μῆκε ἐδῶ. Οἱ ἀραπάδες τοῦ τὸκλεισαν στὸ ὑπόγειο μπουντροῦμι. Αὐτὸς θά εἶναι ὁ ἀγαπημένος σου!...

‘Ο ‘Αναχάθ τραβάει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ. ‘Εκείνη προφταίνει καὶ τοῦ σφίγγει μὲ λύσσα τὸ λαιμό. Τὸ ὅπλο ξεφεύγει ἀπ’ τὰ χέρια του. Μουγγρίζει σὰ νὰ πνίγεται...

‘Η Ταταμποῦ τᾶχει χάσει...

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει κι’ ὁ Ταρζάν. Χύνεται πάνω στὴ λευκὴ χεροδύναμη γυναίκα καὶ σώζει ἀπὸ θέβαιο θάνατο τὸν Φύλαρχο. ‘Εκείνη ὅμως ἔχει μανιάσει. Μὲ τὰ νύχια τῆς ζητάει νὰ θγάλῃ τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ γίγαντα. ‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν τραβάει παράμερα γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῇ ἡ Ταταμποῦ. Καὶ μὲ δυὸ τρομερὲς γροθιὲς στὸ κεφάλι τὴ σωριάζει κάτω νεκρή. ‘Αμέσως ξαναγυρίζει κοντὰ στὸν ‘Αναχάθ ποῦ στὸ μεταξύ ἔχει ξαναπάρει ἀπὸ κάτω τὸ πιστόλι του.

‘Η ἀτρόμητη ‘Ελληνίδα ἔχει καταλάβει πολλὰ τώρα:

— Κτῆνος! φωνάζει στὸν Ταρζάν. Καὶ χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ.

Δὲν προφταίνει ὅμως. ‘Ο Φύλαρχος τὴν χτυπάει μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του πίσω στὸ κεφάλι. Τὴ γκρεμίζει κάτω ἀναισθητή.

‘Ο λευκὸς γίγαντας κάνει νὰ τὴν ἀρπάξῃ.

— Μή, τοῦ φωνάζει ἄγρια ὁ ‘Αναχάθ. ‘Η Μικρὴ εἶναι ὁμορφὴ! Θά τὴν κρατήσω ἐγώ!

‘Ο Ταρζάν ἀγριεύει! Κάνει νὰ χυθῇ στὸν ἄρπαγα.

— Χά, χά, χά! κάνει ὁ Φύλαρχος καὶ προτείνει τὸ πιστόλι του. Θά σὲ σκοτώσω

σὰν σκυλί!

‘Ο ἀτρόμητος ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματάει. ‘Οχι γιὰ τὴ φοβήθηκε! Οὔτε γιὰ τὴ δέλιασε! Μὰ γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργή. Καὶ παρατῶντας ἀναισθητὴ τὴν Ταταμποῦ, γυρίζει μὲ τρόπο. Καὶ ἀπομακρύνεται ἀργά, σφυρίζοντας ἀδιάφορα...

‘Ο ἀπαίσιος ‘Αναχάθ κάνει νὰ σηκώσῃ τὴ μελαψὴ κόρη γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάσῃ στὴν κρεβατοκάμαρά του. Δὲν προφταίνει ὅμως!... Τὴν ἴδια στιγμή σπαρακτικὲς φωνὲς φθάνουν στ’ αὐτιά του ἀπ’ τὰ ὑπόγεια τοῦ παλατιοῦ. Μεγάλο κακὸ καὶ σαματὰς γίνεται κάτω!...

‘Ο Γκαοῦρ ἔχει ξεφύγει ἀπ’ τὸ μπουντρούμι. Μὲ τίς τρομακτικὲς γροθιὲς του σκορπίζει τὸν ὄλεθρο καὶ τὸ χαμὸ στοὺς μαύρους φρουροὺς του! Τέλος, φθάνει ἐπάνω καὶ χύνεται μανιασμένος στὸν ‘Αναχάθ!... ‘Ομως αὐτὸς προφταίνει καὶ πυροβολεῖ. ‘Η σφαῖρα τὸν βρίσκει στὸν δεξιὸ ὤμο. Τοῦ ἀχρηστεύει τὸ πῶς χρησιμοῦν χέρι! Τοῦ δίνει ὅμως μιὰ μονάχα γροθιά στὸ κεφάλι μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι. Κι’ ὁ Φύλαρχος σωριάζεται κάτω νεκρός! Οὔτε κεραυνὸς νὰ τὸν χτυποῦσε στὸ κεφάλι!

‘Ο θάνατος τοῦ ‘Αναχάθ ἐξαγριώνει τοὺς ἀραπάδες του. ‘Ολοι μαζί χύνονται πάνω στὸν Γκαοῦρ νὰ τὸν σπαράξουν. ‘Ο θρυλικὸς ‘Ελληνας γίγαντας δὲν δίνει τόπο στὴν ὀργή. Οὔτε φεύγει μὲ τρόπο σφυρίζοντας ἀδιάφορα, ὅπως ὁ ἀτρόμητος ‘Αρχοντας τῆς

Ζούγκλας. Αὐτὸς μένει κοντὰ στὴν ἀναίσθητη Τатаμπού ! Ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα νὰ τὴ σώσει ! Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθει γι' αὐτὴν τοῦ δίνει ἀφάνταστη δύναμι καὶ κουράγιο !... Ὅμως αὐτὸς εἶναι ἕνας κι' οἱ ἀντίπαλοι πολλοί. Νοιώθει πὼς τὰ χτυπήματά τους γρήγορα θὰ τὸν σωριάσουν κάτω λιπόθυμο !

Ξαφνικά, οὐρλιαχτὰ ἀπὸ γορίλλες ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Κι' ἡ ἀγέρωχη φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο νὰ σχίζει τὸν ἀέρα :

— Κουράγιο μαντράχαλεεε ! Ἐγὼ εἶμι' ἐδῶωω !...

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΥΤΩΝ ΚΑΙ...

Ἄλλὰ κι' ὁ Ποκοπίκο μὲ τὴ Χουχοῦ φθάνουν μετὰ τὸν Ταρζάν καὶ τὴν Τатаμπού στὸ παλάτι τοῦ Φύλαρχου. Ἡ Χουχοῦ κρύβεται ἀπ' ἔξω κι' ὁ νᾶνος τρυπώνοντας μέσα καταφέρει ψάχνοντας ν' ἀνακαλύψει τὸ μπουντροῦμι ποὺ θρίσκεται ὁ Γκαούρ. Καὶ τοῦ λέει τὰ κατέκαστα.

— Τράβηξε τὴν ἀμπάρα νὰ θγῶ, τὸν διατάζει σιγά, ἀπ' ἐνὰ στενὸ σιδερόφρακτο παραθυράκι, ὁ μελαψὸς γίγαντας.

— Ὅχι ἀκόμα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος. Οἱ ἀραπάδες εἶναι πολλοὶ κι' ἂν σὲ λευθερώσω, ζωὴ σὲ λόγου μας ! Ἰὰ τρέξω τὸ λοιπὸν πρῶτα νὰ φωνόξω ἕναν «εἰδικό». Μὲ μιὰ καρπαζιά του σκοτώνει δι' ὁ ντουζίνες... γαϊδάρους, μὲ τὸ συμπάθειο !

Καὶ θγαίνοντας πάλι ἀπα-

ρατήρητος ἀπ' τὸ παλάτι, τὸ βάζει στὰ πόδια !...

... ..
Φθάνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο καὶ σκαρφαλώνοντας μπαίνει στὴν καλύβα τοῦ Νταμπούχ. Ὁ γορίλλάνθρωπος δείχνει χαρά, βλέποντας τὸ νᾶνο ποὺ τὸν συμπαθεῖ. Καὶ τοῦ λέει :

— «Ἀκούει» — «Ποκοπίκο»

— «Μιλᾷει».

Δηλαδή: Σὲ ἀκούω Ποκοπίκο. Πέσο' μου τὶ συμβαίνει.

Κι' ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρικλος» τοῦ ἀποκρίνεται :

— «Γκαούρ» — «Κλάφτα» — «Χαράλαμπε» !

Καὶ προσθέτει :

— «Ἀναχάθ» — «Μπουντροῦμι» — «Καὶ μὴν τὰ ρωτᾷς» !.

Ἄν θέλῃς νὰ χορτάσῃ τὸ χεράκι σου καρπαζιά, λάβε τὸν κραθατόν σου καὶ περιπάτει !

Ὁ Νταμπούχ κάτι μισοκαταλαβαίνει καὶ τοῦ λέει :

— «Φύγε» — «Μαζεύει» —

«Γορίλλες» — «Ἐρχεται».

Δηλαδή: Ἐσύ φύγε. Ἐγὼ θὰ μαζέψω τοὺς γορίλλες καὶ θάρθω !

— Λάθος, μπάρμπα ! τοῦ κάνει ὁ νᾶνος. Εἶπες μιὰ λέξι παραπάνω. Θὰ μοῦ πλερώσῃ ὑπερωρία ποὺ χασομέρησα καὶ τὴν ἄκουσα !

Καὶ κατεβαίνοντας πάλι ἀπ' τὸ δέντρο, ξαναγυρίζει τρέχοντας στὸ παλάτι τοῦ Φύλαρχου. Ξανατρυπώνει κρυφὰ μέσα καὶ σίγουρος πιά πὼς σὲ λίγν φθάνει ὁ Νταμπούχ, τραβᾷ τὴν ἀμπάρα τοῦ μπουντρουμιού :

— Εἶσαι λεύθερος, λέει στὸν Γκαούρ. Τὸ σωστὸ ἦτανε νὰ

μη σου ανοίξω άκόμα. Μά θε-
λω να προλάβης να κάνης κι'
έσ' κάτι, πρίν φτάση ό μπαρ-
μπα Δεινόσαυρος!...

Και τώρα ξαναφθάνουμε στη
στιγμή πού' ό έξαντλημένος
Γκσούρ χτυπιέται με τους ό-
ριπάδες, προστατεύοντας την
άναισθητη Ταταμπού. Ένω ά-
κούγονται τά ούρλιαχτά άπ'
τους γοριλλες του Νταμπούχ
κι' ή φωνή του Ποκοπικό:

— Κουράγιο Μαντράχαλε!
Έγώ είμ' έδωωωω!...

Η επίθεσι του τρομακτικού
γοριλλάνθρωπου πάνω στους
άραπάδες είναι κάτι άφάντα-
στο κι' έξωφρενικό!...

"Άλλους ποδοπατάει! "Άλ-
λους άρπάζει με τά φοβερά χέ-
ρια του και τους έκσφενδονίζει
ψηλά. "Υστερα, πέφτοντας κά-
τω, χτυπάνε με όρμη στο σκλη-
ρό χώμα και μένουν νεκροί!

Ό Ποκοπικό του φωνάζει :
— Έν τάξει, μπαρμπα-θείε!
Καλό θόλεψ παίξεις!

Μά κι' οι γοριλλες του Ντα-
μπούχ κάνουν κι' αυτοί τó
χρέος τους. Έχουν χυθή στους
μαύρους — πού μαζεύτηκαν ά-
μέτρητοι τώρα — και τους τσα-
κίζουν με τά χοντρά τους ρό-
παλα!...

Και σέ λίγες στιγμές, όλα
τελειώνουν: Όσοι μαύροι μέ-
νουν ζωντανόι, τó θάζουν στ' ά-
πείδια να γλυτώσουν τó θανα-
τικό πού τους περιμένει!

Ό Γκσούρ σκύβει τώρα κά-
τω και με τó γερό άριστερό
χέρι του κάνει νά σηκώση την
άναισθητη Ταταμπού. Μά την
ίδια στιγμή φτάνει κοντά του

κι' ό τερατόμορφος Ντα-
μπούχ. Κυττάζει με άνείπωτο
θαυμασμό την πανέμορφη με-
λαψή κόρη και λέει στόν Γκα-
ούρ :

— «Γυναίκα» — «Πάρει» —
«Έγώ»!

Και τή σηκώνει στην άγκα-
λιά του.

— Πάει τó κορίτσι! Ξεφωνί-
ζει ό Ποκοπικό. Μας τ'όφαγε ό
Μπάρμπας!

Ό μελαψός Έλληνας κυ-
τάζει τó γοριλλάνθρωπο σαν
τρελλός. Είναι έτοιμος νά χυ-
θή πάνω του. "Ας είναι όύό
φορές πιό μεγαλόσωμος άπ'
αυτόν! Κι' άφάνταστα πιό χε-
ροδύναμος!

Ό Νταμπούχ καταλαβαίνει
τις προθέσεις του και τόν κα-
θησυχάζει με τέσσερα τοίλε-
ξα :

— «Γυναίκα» — «Φυλάξη» —
«Καλύθα»!... «Ταρζάν» — «Κα-
κό» — «Κάνη»!... «Γκσούρ» —
«Έρχεται» — «Β λέπει»!...
«Γυναίκα» — «Γκσούρ» — «Εί-
ναι»!

Σά νά θέλη νά του πη: «Εί-
πάρω αυτή τή γυναίκα στην
καλύθα μου γιατί φοβάμαι
πώς ό Ταρζάν θά θελήση νά
τ'ης κάνη κακό. Έσύ, Γκσούρ,
μπορείς νά έρχεσαι νά τή βλέ-
πης, γιατί δέν θά πάψη νά εί-
ναι δική σου γυναίκα»!

— Σώθηκες Μαντράχαλε! ..
του κάνει ό Ποκοπικό. Του λό-
γου σου θάχης... έλευθέρα εί-
σοδο!

Κι' ό τρομακτικός γοριλλάν-
θρωπος με την Ταταμπού στην
άγκαλιά, ξεκινάει γιά τó λη-
μέρι του. Σέ λίγο έχει χαθή

πίσω απ' την πυκνή κι' άγρια
βλάστησι!

Ο Γκαούρ κι' ο Ποκοπίκο
μένουν άμίλητοι και συλλογι-
σμένοι...

Ξαφνικά, λαχανιασμένη ή
Χουχού, φθάνει κοντά τους :

— Καλέ, βοήθειααα! τους
φωνάζει με άπόγνωση. Άν ο
άφηνις μου δη πώς είμ' εδώ,
θά μου ξερριζώση, τρίχα-τρί-
χα, τς λαοφιλές μου τσουλού-
φι! Μς συγχωρείτε κιόλας!

— Και πού είναι ο Γαρ-
ζά; ρωτάει άγριεμένος ο με-
λιτζός γίγαντας.

— Καλέ, νά: εκεί! Πίσω
απ' τον κόκκινο θράχο. Έώρα
τέν είδα νά θγαζή τς κεράλι
τοι και νά κρυφοκυττάξη κα-
τά δώ!...

Χωρίς καθόλου νά σκεθθί ο
Γκαούρ, χύνεται σάν μαγνα-
σμένην θερίο κατά τον κόκκινο
θράχο, ούρλιάζοντας:

— Στάσου κακούργε! Στά-
σου νά λογαριαστούμε!...

— Άπάνω του και τόν φά-
γαμε! ξεφωνίζει κι' ο Ποκο-
πίκο, τραβώντας τή σκουρια-
σμένη χατζάρα του.

Μά σάν φθάνουν εκεί, ο Άρ-
χυντας τής Ζούγκλας δέν φαί-
νεται πουθενά. Η δέν θρискο-
των εκεί, ή έφυγε για νά σω-
θή.

Ο Γκαούρ φωνάζει άκρόμω :
— Δειλς και τιποτένιε! νά-

ποτε θά πέσης στά χέρια μου!
Άμέσως όμως συνέρχεται και
σ' αλογιέται:

— Άλλοίμονο!... Τοῦ έλω
δύσει τς αίμα μου! Είναι ά-
δελφός μου! Δέν μπορώ νά
τόν σκοτώσω!... Μά τς φέμι-
τα τελειώσανε. Ξέρω πιά
πώς είναι έχθρός μου!...

.....

Γίρην πάρουν τς δρόμο τοῦ
γιγιομου, ο γιγαντόσωμος
Έλληνας λείει στόν Ποκοπί-
κο :

— Τή Χουχού θά τήν κρατή-
σω στή σπηλιά μου... Έσύ θά
πῶς νά μένης στήν καλύβα' οῦ
Ντεμπούχ. Νά κρατῶς συ-
τροφιά στήν Ταταμπού!...

— Άλλο πού δέν θέλω, κά-
νει ο νάνος κατενθουσιασμέ-
νος. Και φεύγει τρέχοντας.

Η Χουχού πειράζεται και
τοί. φωνάζει:

— Ωρα σου καλή! Πφοφ..
Θά σκάσουμε νομίζεις; Κι' ο
Γκαουράκος είναι... νοστιμού-
λης με συγχωρείτε κιόλας!

Ο Ποκοπίκο τής άποκρίνε-
ται άπό μακριά, τραγουδών-
τας τς στιχάκι του :

« Έ, ρε ξύλο πού τς θέλει,
δ... «Μπεμπένες με τς βέλη»!»

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ έ λ ο ς

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τίς γράφει ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σς δλόκληρη τήν Έλλάδα.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694

ΤΟ "ΤΕΥΧΟΣ - ΘΑΥΜΑ,, ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

Πού κυκλοφορεί την έρχόμενη **ΠΕΜΠΤΗ** έχει τον τίτλο :

"ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ,,

Καί είναι γραμμένο από τον **ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ**

- 'Η Ταταμπού αίχμάλωτη του τρομακτικού γοριλλάν-θρωπου.
- 'Ο Ποχοπίκο άγκαλιασμένος με τον... Νταμπούχ.
- Πάλη Ταρζάν και Ταταμπού.
- 'Ο φτερωτός Γίγαντας και ό φτερωτός Νάνος !
- 'Ο «Έλληνας» θριαμβεύει

**Μόνον όσοι δέν ξέρουν γράμματα έπιτρέπεται
νά μή διαβάσουν :**

"ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ,,

Έπίσης δέν πρέπει νά τό διαβάσουν και όσοι έχουν
άδύνατη καρδιά.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ,,

Κυκλοφορούν κάθε **Πέμπτη**

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Έκτοτ. Οίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιώς 18—'Αθήναι

Σημ.—Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθόνωνται εις τόν Συγ-
γραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αί παραγγελίαι
εις τόν Έκδότην.

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧΟΥΣ 19

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΠΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ," ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694